

Aafrika-India ookeani divisjon

Aafrika-India ookeani divisjon ulatub üle Aafrika mandri ja kaasab ka India ookeani saared. Sellel kvartalil keskendume me neljale riigile – Guineale ja Ruandale ning Komoori ja Seišellide saartele.

Guinea asub Aafrika läänerannikul ja on selle mandri üks vaesemaid riike. Viimase kümne aasta jooksul on naaberriikidest Libeerias ja Sierra Leonest kodusõja tõttu Guineasse palju põgenikke tulnud. Nende hulgas olid ka adventistid, kes ühinesid teiste esimeste misjonäridega 10 aastat tagasi, et külvata usu seemneid Guinea elanike südamesse. Adventkogudus hakkas kasvama. Praegu on Guineas rohkem kui 200 ristitud adventisti, kuid pole veel ühtegi adventkirikut.

Pealinnas Conakrys käib igal hingamispäeval jumalateenistustel umbes 150 inimest, alguses käisid nad koos laohoones, siis kodus ning viimati telgilaadses ajutises ehitises renditud maal. Kuna kogudus kasvab, peaks rajama linna jumalateenistuste keskuse, millest saaksid alguse paljud teised kogudused linnas. Meie kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetused sellel kvartalil aitavad rajada evangeelse keskuse, kus kogudus võib jõuda vaimulikult näljaste inimesteni.

Ruanda on ilus maa meeldiva kliimaga. Aga võib-olla paremini on ta tuntud oma kohutavate etniliste konfliktidega, mis on riiki laastanud. Adventkoguduse liikmeid on peaegu 343 000, mis teeb ühe adventisti iga 21 ruandalase kohta.

Kogudus kasvab jätkuvalt kiiremini, kui inimesed suudavad muretseda palvelaid ja teisi vahendeid. Üks kogudus Butares, mis koosneb 500-st tudengist ja nende perekondadest, peab jumalateenistusi avatud staadionil. Kui ülikoolil on plaanis laupäeval mingi spordiüritus, peab kogudus kogunema kuskil mujal. Meie kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetus aitab ehitada neile tudengitele oma kiriku.

Gitwe adventkolledžis peavad mitte vähem kui 20 tüdrukut jagama üht suurt ühiselamu tuba. Isegi duširuumid on muudetud magamistubadeks. Meie annetus aitab ehitada sellele koolile ühiselamu.

Seišellid on ilus saarte rühm India ookeanis Madagaskarist põhja pool. Adventiste on seal rohkem kui 725, kellest enamik elavad suurimal saarel Mahél. Hiljuti organiseeriti uus grupp La Digue saarel, kuid neil pole kindlat kogunemiskohta ega ka mitte kindlat pastorit. Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetustest aitab rajada evangeelse keskuse, mis aitab jõuda saare elanikeni.

Komoori Föderaalne Islamivabariik on saarterühm Aafrika idaranniku lähedal Madagaskarist põhja pool. Enamus elanikest on moslemid. Mayotte on ainus saarterühm Komooridest, mis on veel Prantsuse territoorium. Siin elab väike grupp adventiste. Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetustest aitab alustada tööd Komooridel.

Meie kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetused aitavad niisiis toetada järgmisi projekte:

- Kirik/evangeelne keskus Conakrys, Guinea pealinnas Lääne-Aafrikas, kus praegu pole ühtegi kirikut.
- Parema elu keskus Mayotte'il, Komoori saartel, ja Seišellidel La Digue saarel.
- Tütarlaste ühiselamu Gitwe adventkolledžile Ruandas.
- Kirikud Ruandas Butare ja Kibuye linnades.

Edaspidised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

2003. aasta esimesel kvartalil on fookuses Lõuna-Ameerika divisjon. See sisaldab palvelaid Tšiilis ja Lõuna-Brasiilias ning ühiselamu ühele koolile.

Teisel kvartalil on tegemist Lõuna-Vaikse ookeani divisjoniga. Projekt keskendub Lääne-Austraalia aborigeenide ja Paapua-Uus-Guinea elanike vajadustele.

Aruanne “aktsionäridele”

Kuus aastat tagasi läks osa kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest Madagaskarile kahe kliiniku ehitamiseks. Tänu ekspertide planeerimistele ja rahade hoolikale kasutamisele ehitati Madagaskari läänekaldale Mahabosse ja Besalampysse kaugelt suuremad ja paremini varustatud kliinikud kui oli kavas.

Lisaks neile kahele algselt planeeritud kliinikule avati eelmiasel aastal India ookeani Uniooni keskuses Antananarivos kaasaegne kliinik. (Unioonil on seal juba kõrgelt tunnustatud hambakliinik.) Need kliinikud aitavad paljusid inimesi meditsiiniliste vajaduste kaudu koguduse juurde tõmmata.

Kangekaelne laps

Harriet Cherif

Ikka ja jälle kutsusid tema sõbrad teda kirikusse, kuid Harriet keeldus kangekaelselt.

Harriet avas koputuse peale ukse ja leidis oma ema seismas. “Sinu isa sai teada, et ma sinuga kohtun. Ta saatis mu minema,” ütles ta. Harriet aitas oma ema sisse.

Harrieti isa kasvas oma lapsi rangelt muhameedlikus kodus. Kui Harriet abiellus kristlasega, hülgas isa ta. “Sa ei ole enam minu tütar!” ütles ta. “Ära tule koju tagasi, kui su abielu luhta läheb!”

Kui isa ei teinud temaga mingit tegemist, pidas Harrieti ema salaja tütrega ühendust. Aga kui Harrieti isa sai teada, et tema naine kohtub Harrietiga, käskis ta ka temal lahkuda.

Harriet oli oma abikaasa kristliku usu vastu võtnud austusest mehe vastu. Aga isegi peale lahutust säilitas ta usu Jumalasse. Tihtilugu igatses ta lähemat suhet Jumalaga. Kuid ta ei teadnud, kuidas või kust seda leida.

Tragöödia ja lootus

Elu Sierra Leones oli raske. Sõda oli kestnud mitmeid aastaid. Reisimine oli keeruline ja ohtlik. Harrieti ema reisis sisemaale. Tagasiteel ründasid mässulised sõdurid taksot, kus oli tema ja veel mõned reisijad. Juht põgenes, samal ajal kui sõdurid lohistasid kaks noort tüdrukut põõsastesse. Siis, ilma põhjuseta, tulistas üks sõduritest Harrieti ema jalga. Ta kukkus oiates maha. Tema poole jooksis teine sõdur matšeetega. Ühe võimsa löögiga lõi ta ära tema teise jala, et ta ei saaks põgeneda.

Keegi leidis ta teel lamamas ning tõi ta Freetowni haiglasse. Mitu päeva hiljem sai Harriet rünnakust teda ja kiirustas haiglasse. Ema oli viidud operatsioonile.

Harrieti ema haavad paranesid lõpuks, kuid tema vaim tundus mitte kunagi taastuvat. Tegevusetusest hakkas ta Piiblit lugema. Vähehaaval muutus ta õnnelikumaks ja rahulikumaks. Tema usk Jumalasse kasvas ja tihti rääkis ta Harrietile, mida ta oli Piiblist lugenud.

Harriet nägi, et tema ema paraneb. Ühel päeval kutsus ema teda. “Sa oled minu vastu nii lahke olnud ja ma tänan Jumalat sinu eest!” Harrieti ema rääkis talle oma usust Jumalasse ja tulevases kodust taevas. Mõne päeva pärast suri ta rahulikult kodus.

Ülevoolav armastus

Harrieti ema palus, et teda maetakse moslemite kombel ja Harriet oli nõus. Aga ta ei teadnud, kuidas korraldada moslemite matuseid. Tema surmapäeval kutsus Harriet mõned sõbrad, kes olid adventistid, ja palus, kas nad ei saaks aidata tal ema soovi täita. Tema sõbrad tõid kohale kallid riided, lõhnaained ja muud matusteks vajalikud asjad, millest Harriet ei teadnud, et neid vaja on.

Imaam (moslemi õpetaja) saatis oma naise Harrietile appi ema keha valmis seadma. “Sul on vaja kleiti,” ütles naine. Kiiresti õmbles üks adventistist naine matusteks sobiva kleidi. Kuna naistel ei ole luba matustel osaleda, jäi see adventistist naine Harrietiga, kuna nende mehed ühinesid moslemi meestega, et viia Harrieti ema kalmistule.

Hoolimata armastusest, mida tema adventistidest sõbrad tema vastu üles näitasid, keeldus Harriet ikkagi kirikusse minemast. Siis muutis saatus tema elu.

Pikali pandud

Ilma mingi hoiatuseta jäi Harriet haigeks. Ta ärkas tugeva valu tõttu oma paremas küljes. Siis jäi tema jalg tuimaks. Valuvaigistid ei aidanud ja tuimus muutus suuremaks. Varsti võttis ta nii palju ravimeid, et tema laud nägi välja nagu apteek, kuid valu ei kadunud.

Nädalaid ei saanud ta üldse liikuda. Arst ütles, et tema närvid on täiesti läbi ning tal oleks vaja täielikku voodirežiimi. Harriet jäi voodisse neljaks kuuks ning tema koduhoidja Mohammed hoolitses tema eest. Aja jooksul suutis ta juba Mohammedi ja tugeva kepi abil tõusta. Lõpuks oli ta võimeline eestuppa kõndima ja toolil istuma.

Palju öid ei suutnud ta magada ja nii ta palvetas. Ta palus Jumalal andestada tema patud ning päästa teda. Ta töötas Jumalale, et kui Ta tema terveks teeb, töötab ta Tema heaks ja teenib Teda kuni elu lõpuni. Tal polnud aimugi, kus või kuidas tema tervenemine toimub, kuid ta oli selles kindel.

Kuus kuud peale haiguse algust suutis Harriet aeglaselt kõndida. Vennatütar tuli talle külla ja kutsus Harrieti enda juurde Guineasse elama. Vastumeelselt oli Harriet nõus. Tema vennatütar, kes oli adventist, hoolitses armastavalt tema eest ja kutsus teda kirikusse. Kuid jälle Harriet keeldus.

“Tule kirikusse,” julgustas vennatütar, “ja vaata, milliseid imelisi asju võib Jumal sinu jaoks teha. Lase Jumalal end terveks teha.”

“Ei!” vastas Harriet iga kord. “Jäta mind rahule!” Kuid haigus hakkas Harrietile muret tegema ning ta hakkas Jumalat paluma: “Vali koht ja tee mind terveks.”

Ühel laupäeva hommikul ärkas Harriet kella nelja ajal kindla otsusega kirikusse minna. Kui tema ja ta vennatütar lähenesid hoonele, kus kogudus koos käis, tundis Harriet äkki külma. Teadmata, mida see äkiline värin tähendab, palvetas ta: “Issand, sündigu sinu tahtmine minu elus.” Kui ta saali sisenes, tundis ta usklike naeratuste soojust. Jumalateenistuste saal oli tühi laohoone; pinkideks olid plasttoolid. Aga Harrietile tundus see Töötatud Maana. Ta tundis, et see oli koht, kus Jumal soovis teda olevat.

Valu tegi teenistusele keskendumise raskeks ja nii Harriet palvetas: “Issand, kui see on koht, kus Sa mind terveks tahad teha, siis tee seda nüüd.” Ta tundis suurt raskust oma keha mööda peast alla varvasteni liikumas. Tema käsi, mis oli tundunud raske ja liikumatuna, tundus nüüd olevat kerge nagu paber. Ta vaatas alla oma jalgu ja nägi varbaid liikumas. Ta liigutas varbaid – valu polnud. Ta liigutas oma jalg – valu polnud. Ta liigutas oma põlve – valu polnud.

Ta tundis kindlalt, et Jumal oli ta terveks teinud. Kuid oma vennatütrelle ei öelnud ta mitu päeva midagi. Kui vennatütar lõpuks avastas tema paranemise, rääkis Harriet talle oma töötusest teenida Jumalat terve oma ülejäänud elu seal, kus Ta tema terveks teeb. Harriet palus oma vennatütrel pastorile helistada. Kui pastor tuli, palus Harriet luba tunnistada järgmisel nädalal kirikus.

“Ma olen kulutanud palju raha ravimitele, palju aega Jumala tahtest eemal olemiseks. Ma oleksin pidanud Jumala kutsele kuuletuma juba aastaid tagasi, kui mu adventistidest sõbrad mind Sierra Leones kirikusse kutsusid,” ütles ta. “Aga Jumal on minuga, oma kangekaelse lapsega, kannatlik olnud. Ja nüüd tahan ma oma töötuse täita ja teenida teda Kristuse saadikuna, jagades teistele Jeesuse tundmist sellisena, nagu mina Teda tunnen.”

Harriet on pidanud oma töötust Jumalale, kui Jumal avas võimaluse teenimiseks. Hiljuti valiti ja koolitati ta tööle evangelistina Conakrys, Guinea pealinnas, kus ta elab.

Vajadused on seal suured, sest kogudus on alles lapsekingades. Osa meie selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab Conakrysse ehitada evangeelset keskust, jumalateenistuste keskust, kus Harriet loodab Jumala heaks tehtud töö vilju näha.

Harriet Cherif elab Conakrys, Guineas ja räägib seal oma usust.

Jätame kõik maha

Kallas Sossoadouno ja Alita Byrd

Minu onu ja vend olid selles kirikus pastorid. Kuidas ma võiksin siit lahkuda?

“Ma arvan, et me peaksime oma kirikust lahkuma,” ütlesin ma oma naisele.

Ta vahtis mind šokeeritult. “Aga sa oled ju pastor! Kuidas sa lahkuda saad? Kuhu me läheme? Mis juhtus?” Tema küsimusi sadas kiiresti ja palju.

“Jumal kutsub meid sellest kirikust välja endale järgnema,” ütlesin ma talle vaikselt. “Meie kirik peab pühapäeva. Ma usun, et Jumal tahab, et me peaksime pühaks seitsmendat päeva.”

“Aga sinu onu ja vend on ka selle konfessiooni pastorid,” ütles mu naine, selleks ajaks juba nuttes. “Kogu meie perekond kuulub siia kirikusse. Mida nad ütlevad, kui me lahkume?” Ta ei suutnud mõista, miks me pidime jätma maha kõik, mis oli siiani meie elus nii oluline olnud.

Hingamispäev

Esimest korda olin ma hingamispäevast kuulnud sel ajal, kui ma õppisin pastoriks Guineas. Mul oli vaja kirjutada töö Rooma imperaator Konstantinusest ja kristliku kiriku juurtest. Töö jaoks uurides sain ma teada, et Jeesus oli pidanud hingamispäevana seitsmendat päeva, aga peale Konstantinuse kristlaseks saamist andis ta välja seaduse, et jumalateenistuste päevaks määratakse pühapäev.

Kui ma mõistsin, kui põhjalik muutus see oli, ei teadnud ma, kuidas selgitada seda oma klassis töö esitamise päeval. Kas õpetaja paneb mulle halvema hinde, kui ma räägin teistele, et pühapäev oli tehtud hingamispäevaks inimeste, mitte Jumala poolt? Ma palvetasin, et Jumal annaks mulle julgust selgitada tõe selgelt.

Kui ma oma tööd esitasin, kirjeldasin ma, kuidas Konstantinus oli muutnud hingamispäeva ja kuidas sellest ajast alates on kristlased pühaks pidanud pühapäeva. Ma vaatasin oma õpetajat, et näha, mida ta ütleb.

“Kallasel on hingamispäeva muutmise suhtes õigus,” ütles ta. “Aga päev pole nii tähtis. Meie denominatsioon on valinud teenida Jumalat pühapäeval.” Sellise kommentaari peale olin ma šokeeritud.

Me õppisime kristliku kiriku ajalugu ja teisi konfessioone. Me saime teada isegi denominatsioonist, mida kutsutakse seitsmenda päeva adventistideks ja nende õpetusest pidada seitsmendat päeva pühaks. Aga kõik minu õpetajad rääkisid üht ja sama: “Pole oluline teenida Jumalat juutide sabaatil. Meie teenime Jumalat pühapäeval Kristuse ülestõusmise auks.”

Jälitav küsimus

Ma lõpetasin oma õpingud ja mind paluti pastoriks minu kodulinna. Kui tekkisid küsimused hingamispäeva kohta, rääkisn ma oma kogudusele seda, mida minu õpetajad olid mulle õpetanud, hoolimata minu enda küsimustest selle kohta. “Meie teenime Jumala pühapäeval Kristuse ülestõusmise auks.” Aga ma ei suutnud lisada: “Kuigi tõeline Piibli hingamispäev on laupäev.”

Mul ei olnud elus rahu; see hingamispäeva küsimus jälitas mind. Ma uurisin probleemi igast küljest, aga ma ei suutnud leida Piiblist Jumala käsku, mis oleks kooskõlas minu kiriku õpetusega pühitseda pühapäeva. Lõpuks ütlesin ma Jumalale: “Sina avasid tee, et ma saaksin sinu teenriks. Palun õpeta mulle õiget teed, et ma võiksin seda järgida.”

Sel ajal läksin ma teise linna oma sugulastele külla. Nõbu kutsus minu kaasa kirikusse. Mul oli meeles, et tema käis kirikus laupäeviti ja nii võtsin ma tema kutse vastu. Ma tahtsin näha,

mismoodi toimub jumalteenistus kirikus, kus käiakse koos laupäeval, Piibli seitsmenda päeva hingamispäeval.

Minu südant liigutas ühe koguduseliikme palve: “Täna sind hingamispäeva eest, päeva eest, mida Sina oled õnnistanud, päeva eest, mida Sina oled käskinud meil pühitseda.” Ma mõistsin, et kuigi ma olin õppinud teoloogiat, et ma võiksin Jumala tahet mõista, õpetasin ma traditsioone Jumala seaduste asemel. Niipea, kui koosolek oli läbi, küsisin ma oma nõbult rohkem adventkoguduse õpetuste kohta. Ta andis mulle brošüüri, kus olid kirjas adventistide õpetused. Ma lugesin seda hoolikalt ja palvetasin selle pärast mitu päeva.

Kui ma mõne päeva pärast koju läksin, oli asi otsustatud. Siis ma rääkisingi naisele, et me peame oma kirikust lahkuma. Kui ma selgitasin talle Piibli tõde hingamispäevast, võttis ta selle vastu ja sai aru, et meie kirik järgib Jumala käskude asemel traditsioone.

Oma kirikust lahkumine

Me mõlemad teadsime, et kui meie otsus avalikuks saab, on meil raske aeg, niisiis hakkasime me oma asju pastoraadist välja kolima ja viisime minu nõbu juurde. Me olime näinud, et kui teised pastorid ametist tagasi astusid, püüdsid kogudused takistada nende omandi pastoraadist ära viimist ning me ei tahtnud sellesse olukorda sattuda.

Ma kirjutasin oma kogudusele kirja, kus selgitasin hingamispäeva tõde ja seda, kuidas mina ja mu pere otsustasime järgida Piibli hingamispäeva. Ma seletasin, et ei saa kauem järgida traditsiooni pidada pühapäeva. Ma viisin kirja oma denominatsiooni pastorite täiskogule. Ma lootsin, et saan selle seal ette lugeda, et kõik pastorid võiksid kuulda hingamispäeva tõde.

Kui levisid uudised meie lahkumisest, tegid inimesed meie elu raskeks. Sõbrad, koguduseliikmed ja kaaspastorid ütlesid, et mind juhtis saatan. Mõned sõbrad ei tervitanud mind isegi mitte tänaval.

Koguduseliikmed olid minu otsuse pärast vihased. Ringkonna pastorid kirjutasid piirkonna 80 kogudusele kirja, hoiatades, et mina olin lahkunud kirikust juudi sabati pidamiseks. Aga kuigi nad püüdsid peatada mind ja hoida ära mõju, mis mul võiks teistele olla, töötasid need pastorid tegelikult enda teadmata Jumala heaks. Inimesed, kes nende kirja lugesid, kuulsid hingamispäeva tõde.

Jagades rõõmu hingamispäevast

Ma tean, et ma tegin adventkogudusega liitudes õigesti. Nüüd saan ma õpetada seda, mida tean olevat Piibliga kooskõlas. Mind kutsuti appi rajama uut kogudust väikesse linna, kus varem ei olnud adventiste. Ma töötasin koos lihtliikmetega, rääkides inimestele Kristusest, ning praegu on meil selles linnas seitsmenda päeva adventistid. Ka teised külastavad hingamispäeviti jumalateenistusi ning paljud valmistuvad ristimiseks.

Mina olen üks enam kui kahesajast seitsmenda päeva adventistist Guineas. Esimesed adventistid tulid Guineasse põgenikena Libeerias ja Sierra Leonest 1990.-ndate alguses ja hakkasid oma usku kuulutama. Kuigi paljud neist põgenikest on Guinea valitsuse põlu all, jäävad nad ustavaks Issandale ja jätkavad teistele hingamispäeva tõest rääkimist.

Rohkem kui 150 adventisti pealinnas Conakrys käivad koos puusõrestikule tõmmatud presendi all. Nende isetehtud “kirik” kaitseb neid päikese ja vihma eest, kuid ei kesta kaua. Osa selle kvartali kolmeteistkümnende hingamispäeva annetustest aitab rajada Conakrysse evangeelse keskuse, omamoodi peakorterit, kust usklikud saavad minna üle kogu linna ja riigi jagama imelisi adventtõdesid. Kas sa tahad olla osaks kirikute rajamisel Guineas?

*Kallas Sossoadouno töötab pastorina Guinea sisemaal.
Alita Byrd on kirjanik, kes elab Londonis Inglismaal.*

Lubage meil järele mõelda

Matthieu Bah

Ta oli Jumalale töotanud ja nüüd tuli tal see täita.

Matthieu Bah kasvas üles Guineas Lääne-Aafrikas. Noore mehena läks ta naaberriiki Senegali, kus ta lootis saada edukaks kaupmeheks. Ta töötas kõvasti ja hakkas juba oma pingutuste vilja nägema. Siis äkitselt, ilma nähtava põhjuseta, läks tema äril järjest halvemini ning lõpuks kaotas ta kõik, mille oli raske tööga saavutanud. Ilma ühegi pennita oli ta sunnitud pöörduma tagasi oma vanemate koju Guineas.

Matthieu arvas, et keegi oli ta ära sõnunud. Aga kes? Kas ta oli kedagi nii raskelt solvanud, et see oli ta ära neednud?

Kui Matthieu oma vanemate kodule lähenes, ei olnud tema tulek nii rõõmus, kui ta oli lootnud, sest tal ei olnud oma raske töö ja tõsiste pingutuste peale midagi ette näidata. Ta nägi üht noort nõbu ja hõikas teda, lootes, et poiss tuleb jooksuga. Selle asemel pani poiss joostes maja poole, ise karjudes, nagu oleks vaimu näinud.

Kui ta isakodule lähenes, kogunesid sugulased välja. Nad sulgesid maja ukse ega lasknud teda sisse. Nüüd Matthieu teadis: tema oma vanemad, tema ema ja isa olid talle needuse peale pannud. Matthieul oli tahtmine nutta.

Matthieu oli pettunud. Pettunud, sest ta oli töotanud nii kõvasti ja tal polnud sellest midagi ette näidata. Pettunud, sest tema oma vanemad olid ta ära neednud, et ta koju tagasi tuleks. *“Mida ma siin Guineas teen?”* mõtles ta. *“Miks nad mind siia tahtsid?”*

Võimalus

Matthieu käis mööda linna tööd otsides. Otsides ühte aadressi leidis ta kristliku raamatukogu ja läks sisse. Ta kohtas üht meest, kes andis talle raamatu lugemiseks. Kuigi Matthieu oli moslem, võttis ta raamatu vastu ja hakkas seda lugema. See sisaldas tunnistusi sellest, mida Kristus on inimeste eludes teinud. Matthieud liigutas loetu niivõrd, et ta läks tagasi raamaatukogusse uusi raamatuid saama. Ta leidis ühe raamatu, mille pealkiri oli *“Jumal, oled sa seal?”* Pealkiri peegeldas tema südame hüüdu, sest ta igatses tihti palvetada ja teada, et Jumal, või Allah, kuuleb. Ta võttis raamatu koju lugeda.

Raamatut lugedes leidis ta end palvetamas: *“Jumal, näita mulle õiget teed, et kui ma suren, võiksin ma näha Sind palgest palgesse.”*

Kui Matthieu viis raamatu tagasi, küsis misjonär temalt: *“Kas sa oled moslem?”* Matthieu vastas jaatavalt. *“Kas sa usud, et Muhamed võib sind päästa?”* küsis misjonär. Jällegi vastas Matthieu jaatavalt, kuigi see oli rohkem islami kaitse kui tema südame sügav veendumus. Matthieu oli kuulnud inimesi ütlemas, et kui päästet ei saa Muhamedi, viimase ja suurima prohveti kaudu, siis ei saa seda kuskilt. Aga Matthieu ei teadnud ühtegi koraani teksti, mis oleks töotanud lunastust Muhamedi läbi. Koraani sõnad ei andnud päästmise garantiid, ainult lootust, ainult *“võib-olla”*.

Kristlane avas oma Piibli ja näitas Matthieule salme, mis *töotasid* päästet, mitte ainult võib-olla. Ta luges Johannese evangeeliumi 14. peatükist 6. salmi: *“Mina olen tee, tõde ja elu.”* Matthieu kordas koraani sõnu, kus öeldakse *“Jumal, näita meile teed”*, aga kristlaste Piibel ütleb, et Jeesus **on** tee.

Kristlasest mees näitas Matthieule teisi salme, siis, nähes Matthieu silmis huvi, kutsus ta teda oma koju palvegrupp. Matthieu otsustas minna. Pärast koosolemist küsis Matthieu usklikelt,

kus nende kirik on. Nad ütlesid ja ta tuli jumalateenistusele. Ta tundis Jumala kohalolekut ning jätkas kirikus käimist. Peagi sai ta ristitud.

Jeesusest vaimustatud

Matthieu oli Jeesusest nii vaimustatud, et hakkas turuplatsil inimestele kuulutama. See oli enne, kui ta perekond tema tegevusest teada sai. Nad olid väga vihased, et Matthieu oli islamiusu hüljanud.

Terve Matthieu perekond kogunes kokku ja hakkas temaga uue usu üle vaidlema. Matthieu isa vaatas talle otsa ja ütles: “Miks sa meile ei rääkinud, et kavatsed kristlaseks saada? Meie teame ainult koraani, mitte Piiblit.”

Matthieu ütles oma isale: “Ma olen nüüd Piiblit lugenud ja usun seda.” See tegi isa veel vihasemaks. Ta pöördus ja ütles: “Nüüdsest peale oled sa misjonäride poeg; sa pole enam minu poeg.” Sellega oli Matthieu ilma jäetud oma kodust, päritolust, identiteedist.

Matthieu ei hakanud isa paluma, sest tema otsus oli lõplik. Ta ei muutnud seda. Kuigi Matthieul lubati oma toas ööbida, keeldus isa talle süüa andmast, temaga rääkimast ega teinud tema majas viibimisest väljagi. Kuid Matthieu õrnasüdameline ema andis talle salaja süüa.

Kolm kuud elas Matthieu oma vanemate kodus kõrvalise isikuna. Siis läks ta elama ja töötama koos misjonäriaga, kes oli ta Kristuse juurde toonud. Kui ta oma vanemate kodu külastas, oli karistus ikka veel kehtiv. Kui Matthieu vanem vend sai samuti kristlaseks, muutusid asjalood veelgi hullemaks.

Matthieu läks Guinea pealinna, et saada koolitust oma usust kuulutamiseks. Kui ta koju tagasi pöördus, palus ta tööd koguduse raamatukogus, sest ta tundis, et seal saab ta oma usust rohkematele inimestele rääkida. Matthieu palvetas: “Issand, Sina oled mind siia toonud ja ma olen Sinu teener. Ava mu silmad, et ma võiksin näha tõde. Ma soovin olla vägev Sinu töös. Saada mind sinna, kuhu Sa tahad.”

Veelgi suurem tõde

Ühel päeval rääkis keegi tema sõpradest koguduses, et adventpastor õpetab linnas. Matthieu küsis, kas ta saaks pastoriga kohtuda ning sõbrad tõid mehe raamatukokku Matthieuga kokku saama. Matthieu tahtis adventistidest rohkem teada, kuid ta oli liiga häbelik, et rääkida. Peale mitmeid külaskäike küsis ta lõpuks: “Mida tähendab ‘advent’? Mida see sõna sisaldab?”

Pastor kutsus Matthieu oma koju, kus ta sai üksikasjalikumalt selgitada.

Matthieu sulges raamatukogu ja läks pastori koju. Seal näitas pastor talle Piiblist kirjakohti, mis selgitasid termineid “seitsmes päev” ja “adventist”. Pastor ei hakanud jutlustama; ta lihtsalt näitas Matthieule piiblisalme, mis näitasid, et hingamispäev on ikka veel Jumala rahva tunnus.

Kui Matthieu luges, et jüngrid pidasid peale Kristuse taevaminekut hingamispäeva, sai ta liigutatud. Ja kui ta luges, et Jumala lapsed peavad ka taevas hingamispäeva, oli ta veendunud. “*Need adventistid ei ole üldse mingi sekt,*” mõistis Matthieu. “*Nad on tõelised Jumala järelkäijad!*”

Matthieule tuli meelde tema töotus Jumalale, et ta järgib tõde siis, kui see talle selgub. Talle oli selgeks saanud, et adventistid järgivad Piiblit. “Ma pean kuuletuma,” ütles ta.

Matthieu tahtis rohkem teada saada, et olla kindel, et ta ei eksi. Ta uuris koos pastoriga läbi kõik õpetused ja oli kõigega nõus. Matthieu kavatses pidada oma lubadust Jumalale, nii ühinesi ta adventkogudusega.

Kui Matthieust sai adventist, kaotas ta oma töö protestantliku kiriku juures. Kuna ta perekond sõltus tema sissetulekust, mõjutas otsus tõsiselt neid kõiki. Matthieu on ikka veel töötu, kuid ta aitab usinalt oma linna pastorit, tõlkides rahvale koosolekuid ja piibliuurimisi. Tema palve on, et Jumal avaks võimaluse töötada täisajaga Kristuse jaoks.

Matthieu Bah elab Kindias Guineas ja töötab misjonitöölisega, kelle nimi on Kallas.

Ustav järgija

Ezéchiel Sentama ja Alita Byrd

“Miks on need inimesed nii erinevad teistest protestantidest?” küsis noor mees endalt.

“Räägi mulle veelkord, miks me läheme kirikusse laupäeval?” küsis Ezéchiel oma sõbralt, kui nad ühel hingamispäeva hommikul adventkiriku poole kõndisid. “Miks teie ei kummarda Jumalat pühapäeval nagu teised protestandid?”

Ezéchieli sõber selgitas veelkord, et adventistid peavad kõiki Jumala käske ning neljas käsk ütleb: “Pea meeles, et sa pead hingamispäeva – seitsmendat päeva – pühitsema.”

Adventkiriku juurde jõudes lõppes kahe noormehe vestlus. Nad sisenesid ja ühinesid teistega jumalateenistusel.

Ezéchiel oli kristlane, aga ta ei käinud üheski kindlas kirikus. Ta tahtis kuuletuda Kristusele igas asjas oma usu järgi ning ta lootis, et leiab sellise koguduse, kus ta saab rakendada oma uskumusi, ükskõik, millisel päeval kogudus Jumalat kummardab. Talle meeldis soe ja sõbralik kogudus, kus käis tema sõber, nii jätkaski ta koos sõbraga käimist. Kuid Ezéchiel mõtles tihti: “*Kas tõesti on oluline, millisel päeval kristlased kirikus käivad?*”

Imelik ristimine

Ühel hingamispäeval korraldas pastor ristimise. Ezéchiel oli üllatunud, kui pastor ja ristitav koos ristimisbasseini läksid. Ta oli veelgi rohkem üllatunud, kui ta nägi, kuidas pastor ristitava vee alla kastis. Ainus ristimine, mida Ezéchiel oli näinud, oli ristitava pea püha veega piserdamine. Sel päeval kuulis ta jutlusest vähe, sest mõtles ristimisele, mille tunnistaja ta just oli olnud.

“*Need adventistid loevad sama Piiblit mis minagi,*” mõtles ta. “*Miks mina ei ole kuskil sellist ristimist näinud? Miks kastavad nad inimesed täiesti vee alla? Miks teevad nad nii palju asju teistmoodi kui teised kirikud?*” Jumalateenistuse lõpuks oli Ezéchiel kindel, et uurib oma Piiblit vastuse kõigile neile küsimustele.

Ta läks koju ja hakkas kohe Piiblit uurima, et leida vajalikke vastuseid. Ta luges lugu sellest, kuidas Ristija Johannes Jeesuse ristas. “*Kui nüüd Jeesus oli ristitud, tuli Ta sedamaid veest välja (Mt.3,16),*” luges Ezéchiel. “*Kui Jeesus tuli veest välja, siis oli Jeesus ristimiseks vette sisse läinud. Hästi, kui Jeesus niimoodi ristiti, siis tahab Ta kindlasti, et ka Tema järgijaid samamoodi ristitakse.*” Ezéchiel otsutas, et kui Jumal soovib, et Tema järgijad ristitakse vee alla kastmisega, siis soovib ka tema niimoodi ristitud saada.

Aga enne kui Ezéchiel ristitimisele tuli, kolis ta Butaresse, kus ta hakkas ülikoolis käima.

Kogemused ülikoolis

Ezéchiel oli kindlalt otsustanud jätkata tõe otsimist, isegi ülikoolis õppimise ajal. Ta ühines palvegrupiga, mis koosnes erinevate usulahkude kristlastest. Üks grupiliikmetest oli pastor, kellele Ezéchiel rääkis oma soovist ristitud saada.

“Ma ristin sind,” oli pastor nõus, aga kui pastor kutsus Ezéchieli oma kirikuga ühinema, siis Ezéchiel keeldus.

“Ma tahan saada ainult ristitud, mitte ühineda mingi kindla kogudusega,” ütles ta pastorile. Lõpuks oli pastor nõus teda ristima. Ezéchiel imestas tihti, miks on ainult üks Piibel, aga nii palju erinevaid denominatsioone.

Ezéchieli toakaaslane ülikoolist nimetas end adventistiks, aga isegi Ezéchiel teadis, et ta ei elanud adventisti elu. Ezéchiel leidis ta vahel alkoholi tarbimas.

“Miks sa jood, kui sa oled kristlane?” küsis Ezéchiel oma toakaaslaselt. Siis tuli talle mõte. Ta kutsub oma toakaaslase endaga koos palvegruppi, lootuses, et see aitab tal joomise lõpetada.

“Ma tulen sinuga pühapäeval palvegruppis, kui sina tuled minuga laupäeval adventkirikusse,” ütles toakaaslane talle. Ezéchiel oli nõus.

Nad hakkasid kahekesi käima laupäeviti adventistide jumalateenistustel ja pühapäeviti palvegruppis. Varsti märkas Ezéchiel, et tema toakaaslane ei tarbinud enam alkoholi.

Kas sellel on tähtsust?

Ezéchiel jätkas adventkirikus jumalateenistustel käimist, kuigi ta ei teinud kogudusega ühinemiseks mingeid edusamme. Ta tahtis teha lihtsalt seda, mida Jumal temalt ootas. Kuid Ezéchiel imestas selle üle mis tegelikult eristas adventiste teistest kristlastest. Ta oli ristitud vee alla kastmisega, sest ta uskus, et see on Jumala tahtmine. Aga teised küsimused tunglesid ta pead. “*Kas seitsmenda päeva pühitsemine on Jumala jaoks tõesti tähtis?*” küsis ta endalt. “*Kas sellel on tõesti tähtsust, millisel nädalapäeval kristlane kirikus käib? Kas mitte iga nädalapäev ei võiks olla seitsmes, olenevalt sellest, millisest päevast lugemist alustada?*”

Ezéchiel pöördus jällegi oma Piibli poole, et leida vastuseid neile küsimustele. Mida Jumal täpselt oma rahvalt ootab? Varsti avastas ta, et nii Uus kui Vana Testament õpetavad, et seitsmes päev on hingamispäev ning et Jumal pole kunagi tühistanud ühtegi käsku kümnest käsust, seega ka mitte hingamispäevakäsku. “*Aga miks siis,*” imestas Ezéchiel, “*peavad enamuse kristlasi pühapäeva, päeva, mil Jeesus tõusis surnust?*”

Ezéchiel avastas veelgi asju, mida Jumal oma lastelt ootab, asju, mis paljusid kogudusi ei näi puudutavat, nagu näiteks kümnis, mis kuulub Jumalale, ja teised annetused, mis tuleb Jumalale anda armastusest. Ezéchiel hakkas küsima erinevaid kirikuid külastvatelt inimestele, missugune on nende uskumus kümnise suhtes. Ta leidis, et adventkoguduses järgitakse kõiki kümnise põhimõtteid, kuna mitte sugugi kõik teised seda ei tee. Mida rohkem Ezéchiel Piiblit uuris, seda enam leidis ta, et adventkoguduse õpetused ja uskumused sobivad täielikult sellega, mida ta Piiblist leidis.

Järgides kogu tõde

“*Kui ma kavatsen pidada ühte Jumala käsku, siis pean ma järgima neid kõiki,*” ütles Ezéchiel endale. Ta otsustas saada teist korda ristitud, seekord seitsmenda päeva adventistiks. Ta soovis olla osaks kogudusest, mis uskus ja viis ellu kõike, mida Piibel õpetab.

Jälle kasteti Ezéchiel vee alla, kuid seekord veest välja tulles tundis ta end õnnelikuna, teades, et viimaks kuulus ta kogudusse, mis järgis kõiki Jumala käsku.

Ezéchiel lõpetas oma õpingud ülikoolis ning ta sai samas tööd professorina. Ta kuulub ühte palvegruppis koos oma kolleegidega. Kui nad temalt küsivad, miks ta adventkogudusega ühines, avab ta oma Piibli ja näitab neile kümme käsku ning räägib: “*Ma soovin kuuluda kogudusse, kus peetakse kõiki Jumala käsku, mitte ainult üheksat neist.*”

Üleskutse

Umbes 500 adventistidest õpilast ja nende perekonda elab selle suure Ruanda ülikooli linnakus ja selle läheduses. Nad peavad hingamispäeviti jumalateenistusi avatud staadionil, sest neil pole kirikuhoonet, kus teenistusi pidada. Staadioni betoonipingid on kõvad ja metalkatus pakub ainult kasinat varju vihma eest. Kui on laupäeva hommikul kavas mõni spordiüritus, pole liikemtel kuskil kokku tulla. See vastuvõtlik, noor, kasvav kogudus vajab hädasti sobivat kirikut kooskäimiseks. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda kiriku, kus need usklikud saavad jumalateenistusi pidada. Sinna saavad nad tuua oma sõpru, kellele Kristust tutvustada. Mõtle, mida sa kavatsed teha sellel kolmeteistkümnendal hingamispäeval Ezéchieli koguduse ja mitmete teiste Aafrika-India ookeani divisjoni projektide heaks.

*Ezéchiel Sentama politoloogia ja administratsiooni õpetaja Ruanda rahvusülikoolis Butares.
Alita Byrd on Londonis elav kirjanik.*

Muutnud süda

Agnes Mukarwego ja Alita Byrd

“Issand, ära luba minu mehel mind Sinust eemal hoida!” palvetas ta.

“Miks sa nii uhkelt riides oled?” küsis minult turu kalamüüja.

Ma vaatasin oma häid riideid – tavaliselt ei kandnud keegi selliseid turul – ja mõtlesin, mida küll öelda sellele mehele, kes oli minu abikaasa sõber. Kui minu mees saab teada, et ma kirikus käisin, saab ta vihaseks. Aga ma ei saanud valetada. Lõpuks ütlesin ma mehele: “Ma tulin kirikust, et osta oma mehele lõunasöögiks tema lemmikkala.”

Kallihinnaline töötus

Minu kodu ei olnud õnnelik. Minu mees jõi palju alkoholi ning pööras väga vähe tähelepanu lastele ja mulle. Me olime vaesed, sest ta ei käinud regulaarselt tööl. Need probleemid muutsid mind araks ja ajendasid otsima ükskõik mida, mis mulle lootust annaks. Niisiis, kui ma ühel päeval kohtasin teel oma naabrit ja tema sõpru ning nad hakkasid mulle rääkima, et Jumalal on lahendus kõigile minu probleemidele, nii suurtele kui väikestele, olin ma innukalt valmis kuulama rohkem. Aga kui nad kutsusid mind laupäeval kirikusse, ütlesin ma neile, et ei saa minna. Laupäev oli turupäev, kõige teisem päev nädalas.

Enne kui mu naaber ja tema sõbrad minust lahkusid, andsid nad mulle Piibli. Ma avasin selle ja hakkasin koduteel lugema. Ma jätkasin kodus Piibli lugemist ning leidsin peagi mõned suurepärased salmid, mis tundusid rääkivat just minuga. Ma lugesin neid ikka ja jälle.

“Ärge olge mures oma elu pärast, mida süüa ja mida juua, ega oma ihu pärast, millega riietuda. Eks elu ole enam kui toidus ja ihu enam kui riided? Pange tähele taeva linde, nad ei külva ega lõika ega pane kokku aitadesse ja teie taevane Isa toidab neid. Eks teie ole palju enam kui nemad? Aga kes teie seast võib muretsemisega oma pikkusele ühegi küünra jätkata?” (Mt.6,25-27)

“Jumal teab minu muresid!” mõtlesin ma. *“Kui Jumal nii palju minust hoolib, aitab Ta kindlasti mind minu probleemides.”*

Ma otsustasin võtta aega, et minna järgmisel laupäeval adventkirikusse, et teada saada rohkem Jumalast, kes ei taha, et ma millegi pärast muretseksin. Ma tõusin üles ja riietusin enne, kui mu mees ärkas, ja lipsasin majast välja.

Kirikus tervitasid inimesed mind ja panid mind tundma nii, nagu oleksin osa nende armastavast perekonnast. Tundus, et jutlus oli just minu lohutamiseks. Ma läksin tagasi järgmisel laupäeval ja käisin ka kesknädalasel jumalateenistusel.

Ilmsikstulek

Aga mõned nädalad hiljem ärkas mu mees varakult ega lasknud mul kirikusse minna. “Sa oled laupäeval ringi hulkunud oma aega raisates,” ütles ta mulle. “Täna tulen ma keskpäevaks koju lõunale. Mine turule toitu ostma; kui ma koju tulen, olgu söök valmis,” nõudis ta.

Vastumeelselt jäin ma koju ja valmistasin oma abikaasale lõuna. Aga ta ei tulnud koju sööma. Järgmisel hingamispäeval kordus sama lugu.

Kolmandal nädalal, kui mu abikaasa käskis mul tema jaoks lõunaks söögi teha, mõtlesin ma: *“Saatan püüab mind kirikust eemal hoida. Ma ei lase tal seda teha!”* Ma otsustasin minna kõigepealt kirikusse, alles siis tagasi tulles teha lõunasöök.

Pärast kirikut läksin ma turule, et osta kala, mida mu mees lõunaks tahtis. Siis nägigi mind mehe sõber parimates riietes.

Ma ostsin kala ja kiirustasin koju tegema just sellist sööki, mida mu mees armastas. Kuid jällegi ei tulnud ta koju. Ma ootasin teda kogu päeva, aga ta ei tulnud enne kui väga hilja õhtul. Ta koputas uksele ja ma avasin selle. Ta tuigerdas sisse, ise purjus, ja hakkas mind peksma. Ma püüdsin tema löökide eest põgeneda, aga ta tuli mulle magamistuppa järgi ja lohistas mind tagasi esimesse tuppa. Siis jättis ta mu sinna, pani magamistoa ukse kinni ja läks voodisse, jättes mind üksi elutuppa.

Kui ta hommikul ärkas, läksin ma talle vett viima, sest ma ei tahtnud, et ta vihaseks saaks.

“Miks sa mind eile õhtul peksid, kui ma sind sisse lasin?” küsisin ma temalt.

“Sellepärast, et sa ei austa mind!” karjus ta. “Ma käskisin sul hommikul turule minna ja kala osta, aga mu sõber rääkis mulle, et sa käisid hilja turul ja olid käinud kirikus. Sa ei ole sõnakuulelik naine ja see ei saa enam kauem jätkuda!” röögatas ta.

Muutunud süda

Minu abikaasa mõtles välja veel teisi asju, et mind kirikust eemal hoida. Ma mõtlesin: “*Ta võib mind takistada kirikus käimast, kuid ta ei saa mind takistada palvetada.*” Ma rääkisin Jumalale oma mehest ja tema katsetest mind kirikust eemal hoida. Ma palusin, et Jumal teeks tema südame usu vastu pehmeks.

Mõne nädala pärast läksin ma jälle kirikusse ning seekord ta mind ei peksnud. Peale seda käisin ma igal hingamispäeval ja hakkasin isegi kodus lastele Piiblit lugema ning mu abikaasa ei öelnud selle peale midagi. Ta hakkas märkama, et reedel oli kodu kena ja puhas, lapsed olid vannitatud ning söök järgmiseks päevaks valmistatud. Ühel reede õhtul tuli ta koju ja leidis, et hingamispäeva ettevalmistused olid tehtud ning meie lastega olime kogunenud palvuseks. Ma kutsusin teda meie juurde istuma.

“Ma näen, et sinu elu on nüüd teistsugune,” ütles ta aeglaselt. “Ma näen, et sa oled õnnelikum. Selline elu on parem.” Kuigi ta meie palvustes harva osales, ei keelanud ta meid enam kunagi.

Ma tahtsin, et mu mees tuleks minu ristimist vaatama, kuid ta keeldus, öeldes: “Mul pole selliste asjade jaoks aega.” Ma palusin teda veelkord sel hingamispäeval, mil mind ristima hakati, aga ta keeldus ikkagi kirikusse tulemast. Siiski lubas ta mul kutsuda peale koosolekut sõpru külla, kui ma soovin. “Ma jään koju ja kui su sõbrad tulevad, tervitan neid meelsasti,” ütles ta.

Ma ei teadnud, mida oodata, kuid ma tõin sõbrad kirikust endaga kaasa. Minu mees tervitas neid, ja siis olin ma hämmastunud, kuuldes teda neile ütlemas: “Minu naine on muutunud. Ma tahan tänada teid, kes te aitasite tal leida Jumala, sest ma näen muutust, mida Jumal on teinud tema elus ja meie kodus.”

Ma olin tema sõnadest liigutatud! Ma tänasin Jumalat, et Ta oli muutnud mu mehe südant ja tema suhtumist.

Minu abikaasa ei keelanud enam kunagi mul kirikus käia ja mõnikord tuli ta isegi meiega kaasa. Ta suri eelmisel aastal ilma täielikult oma elu Jumalale avamata. Aga ma tean, et Jumal näeb seda, mida meie ei näe, ning ma palvetan, et me kohtuksime taevas sel päeval, kui Jeesus tuleb. Samal ajal tänan ma Jumalat, et Ta tõstis mu üles meeleeheitest ning andis mu ellu lootust ja rahu.

Agnes Mukarwego on aktiivne lihtliige Ruandas.

Alita Byrd on Londonis elav kirjanik.

Seistes vastu kurjale

Appolinaire Habyarimana

Ta keeldus andmast saatana preestrile oma kanu. Ükshaaval kukkusid kanad tema ette surnult maha.

Ma sündisin paganlikus kodus. Minu vanaisa oli ebajumala preester oma kodus. Nii kaua, kui ma mäletan, tahtis ta, et minust saaks järgmine perekonna preester. Aga ta suri, kui ma olin alles väike poiss, jättes oma jumalakuju vanaemale.

Kuigi perekond järgis oma animistliku religiooni traditsioone, olid nad ka protestantliku kiriku liikmed. Nad ei näinud vastuolusid selle ebajumala kuju kummardamise ja end kristlaseks nimetamise vahel. Polnud saladus, et nad järgisid kahte erinevat usku. Isegi ringkonna pastor käis minu vanaema juures, et ebajumalalt nõuandeid saada.

Ühel päeval tuli minu perele külla onu, kes oli ustav adventist, ning sai teada, et nad kummardavad seda ebajumalakuju. Ta sai ka teada, et minust tahetakse teha järgmine preester. Ta ütles mulle: “Ära mine sinna majja, sest seal on ebajumalakuju, saatana asupaik. Ma hoiatan sind: kummarda ainult Jeesust; mitte mingi kuju ega ebajumal ei vääri sinu kummardamist.” Tema sõnad läksid mulle sügavale südamesse.

Saatana preestrite külaskäik

Mitte kaua pärast seda, kui minu onu läks oma koju, tulid meie külla mingid mehed. Nad olid minu vanaemal kodus oleva ebajumala preestrid. Nad olid tulnud koguma annetusi oma ebajumalale. Ma teadsin, et need mehed olid saatana teenrid ning ma ei tahtnud nendega mingit tegemist teha. Nii ma jooksin ja peitsin end metsa seniks, kui preestrid külas olid.

Ma kasvasin 600 kana – palju rohkem, kui minu emal ja isal oli, sest nemad sõid oma kanadest palju ära. Ma ei tapnud kunagi oma kanu, kuid müüsin nende mune raha teenimiseks. Need preestrid Ugandast tulid selleks, et valida kanu, mida oma ebajumalale ohverdada. Nad vaatasid üle minu isa kanad, aga ei valinud neist ühtegi. Seeasemel valisid nad välja viis minu kanadest, sest need olid rammusamad ja tervemad kui mu isal.

Vanaema seisid läheduses ja ütles preestritele, et need kanad, kelle nemad valisid, kuuluvad mulle, mitte talle ega isale. Kuid preestrid nõudsid minu kanu oma ebajumalale austusavalduseks. Ka minu isa ütles preestritele, et nad ei tohiks minu kanu võtta ja ema rääkis neile: “Minu poeg ei taha saada ebajumala preestriks, niisiis peate valima teised kanad, mitte tema omad.”

Aga preestrid jäid endale kindlaks. Siis ütles ema isale: “Kui need mehed tahavad kindlasti meie poja kanu, siis me peame asendama tema viis kana oma 50 kanaga.”

Kui ma järgmisel päeval koju tulin, rääkis ema, mis oli juhtunud. Ma olin ärritatud. “Minu onu hoiatas mind nende preestrite ja selle ebajumala eest ning ma ei taha nendega mingit tegemist teha,” ütlesin ma. “Sellepärast ma ära läksingi. Ma ei taha, et preestrid minu kanu võtavad, sest see teotaks Jumalat.”

“Tšššš!” sosistas ema. “Räägi vaikselt, et preestrid sind ei kuuleks.” Kuid mina rääkisin veel valjemalt, öeldes: “Need on ebajumala preestrid ja ma ei taha, et nad minu kanadelt kasvõi ühe sule võtaksid!”

Ebajumalapreestrid lõpetasid ebajumalat kummardavatelt külaelanikelt suure hulga raha kogumise, kuid nad ei olnud minu kanu võtnud. Ma seisin on kanade seas, vaadates lähenevaid preestrid, kui äkki üks preestrite poolt välja valitud kana suri minu jalgade ees. Mõne minutiga oli ka teine kana surnud.

Emal halises: “Ma kardan, et kõik kanad surevad ja ka sina sured ära! Siis sureme me kõik, sest sina ei lasknud preestritel kanu võtta!” Sel hetkel kukkus kolmas kana surnult maha. Ma hakkasin kartma, et emal oli õigus, ning mul oli kiusatus anda preestritele kõik oma kanad. Aga üks hääl sosistas, et kui ma seda teen, antakse mind saatanale.

Ma matsin oma surnud kanad ja läksin metsa palvetama. “Isa,” ütlesin ma, “minu kanad surid sellepärast, et ma keeldusin neid ebajumalale andmast. Nüüd ütleb minu ema, et ka mina suren. Ma olen valmis surema, aga ma palun, et Sa lubaksid mind taevasse.”

Samal päeval hiljem, kui ebajumalapreestrid olid lahkunud, läksin ma koju just siis, kui mu isa tuli. Emal rääkis talle, mis oli juhtunud, ja ka tema hakkas kartma, et me kõik sureme. Ma ei tahtnud surra oma vanemate juuresolekul, niisiis läksin ma sel õhtul metsa, et üksi surra. Aga ma ei surnud. Järgmisel hommikul kiirustasin ma vaatama, kas minu vanemad ja kaks ülejäänud kana on surnud. Nad kõik oli ikka veel elus.

Saatana poolt valitud

Elu pöördus jälle normaalsesse rööpasse ja ma olin juba peaaegu unustanud probleemid ebajumalapreestritega. Siis suri minu vanaema ja isa ütles, et jumal oli valinud minu oma preestriks vanaema ja vanaisa asemel. Ma palusin isal valida keegi teine preestriks, sest ma ei tahtnud selle ebajumalaga mingit tegemist teha. Aga isa ütles, et jumal on valinud minu ning meie ei tohi vaielda. “Sul pole mingit valikut,” ütles ta.

Ma jätkasin ebajumalast keeldumist. Üsna varsti jäin ma haigeks ja kõik – isegi kiriku pastor – arvasid, et ebajumal on mind mürgitanud, sest ma ei tahtnud preestriks saada. Aga mulle tulid meelde minu onu sõnad, et see jumal on saatan ja ma ei tohiks kunagi lasta tal saada osaks oma elust. Tema sõnad aitasid mul jääda ustavaks Jumalale, isegi kui minu vanemad kummardasid nii ebajumalat kui tõelist ja elavat Jumalat.

Ma läksin ühe loodusravija juurde, et oma kõhu probleemist lahti saada. Ta tõi mind oma tupa ja pani voodisse puhkama. Toas oli Piibel ja raamat “Suur võitlus”. Ma võtsin raamatud ja hakkasin lugema. Jumal näitas mulle lõiku, mis ütles, et kuigi saatan võib meid ohustada, ei või ta kunagi meid tappa. Need sõnad lohutasid mind ning ma otsustasin veelgi kindlamalt Kristust järgida ja ka oma perekonna Kristuse juurde tagasi juhatada.

Veelkord hoiatasin ma oma vanemaid selle ebajumala ohtude eest ning palusin neil jätta oma ebajumalakummardamine ning uskuda, et tõeline ja elav Jumal päästab nad.

Ma pidin teise külla kolima, aga ma tahtnud enne minna, kui ma olin põletanud ära kõik väiksesd saatana majakesed, mis asetsesid ümber küla. Ühel laupäeva õhtul läksin ma välja bensiini ja tõrvikuga, et need ebajumalate majakesed maha põletada. Ma palvetasin, et mitte midagi peale nende majakeste ei häviks ja et mulle ei sünniks kahju sellest teost, mida ma tegin Jeesuse nimel. Üksteise järel süütasin ma ebajumalate majakesed ja vaatasin, kuidas need maha põlesid.

Kui ebajumal ja kõik majakesed olid kadunud, hakkasid mu vanemad mõistma, et Taeva Jumal on ainus tõeline ja elav Jumal. Nad kahetsesid, et olid saatanat teeninud ning neid ristiti Kristuse nimesse. Ma tänan Jumalat, et ta andis mulle julgust seista vastu vanematele ja keelduda saatanliku ebajumala kummardamisest.

*Appolinaire Habyarimana on pärit Põhja-Ruandast.
Praegu õpib ta teoloogiat Kesk-Aafrika Adventülikoolis Kigalis Ruandas.*

Tormis kummuli pööratud

Regis Edmond ja Jessie Quilindo

Äkki keeras hiiglasuur laine paadi kummuli ja heitis mehed merre.

George ja tema naisevend Regis olid head sõbrad. Nad veetsid tihti oma vaba aega koos kalastades imeliusate Seišellide, India ookeani saarte grupi, kaldavetes. Nad ei lasknud kunagi usulistel erinevustel segada oma sõprust ega kalastamist.

George oli aastaid adventist olnud. Aga kuigi Regis käis kristlikus kirikus ja uuris koos adventistidega Piiblit, ei olnud ta veel teinud lõplikku otsust Kristuse ega adventusu suhtes.

Kalastusretk

Ühel ideaalilähedasel hommikul seadsid mehed end kalastama. Tuul oli nõrk, pilved kõrgel ja temperatuur ideaalne. Sellest pidi tulema hea kalastamise päev. Mehed manööverdasid paadi avamerele ja sõitsid piki kallast heale kalastuskohale, mida Regis teadis. Nad seiskasid mootori ja valmistusid kala püüdma. Kuid veidi aja pärast märkas Regis, et tuul oli tõusnud. Ta vaatas lääne poole ja nägi väikest maru tulemas. “Paistab, et läheb tormiks,” ütles ta George’ile. “Pöörame parem tagasi.” Regis pani mootori tööle ja pööras paadi kalda poole.

Mõne minutiga sai torm nad kätte. Tuul vilistas, kui mehed püüdsid masinat kinnitada. Lained peksid üle väikese paadi ja uhtsid masina üle parda. Sel ajal, kui Regis võitles, et hoida paati õigel kursil, püüdis George meeleheitlikult tõusvat vett paadist välja kühveldada. Aga see oli kaotatud lahing. Vett tuli järjest sisse, ähvardades paati kummuli keerata.

Äkki paiskus hiiglasuur laine üle väikese paadi, täites selle veega. Regis teadis, et nüüd on paadiga lõpp. Järgmine laine lõi paadi kummuli ja viskas kaks meest merre. Nad olid miili kaugusel lähimast maast.

George oli paanikas – ta ei osanud ujuda! Mõneks piinarikkaks sekundiks vajus ta vee alla. Tema kopsud ähvardasid õhu puudusest lõhkeda. Siis tõusis ta pinnale. Regis, hea ujuja, haaras ühe puutüki ja tõukas selle George’i poole. “Hoia kinni!” karjus ta lainemühast üle. “Ja palveta. Ma vean meid kaldale!” Aeglaselt liikus Regis kalda poole, jõu säilitamiseks vooluga kaasa ujudes. Ta teadis, et kui ta väsib, on nad mõlemad kadunud.

Mere meeevallas

Tunde hulpisid mehed lainetavas vees. Regis tundis selle piirkonna hoovusi ja teadis, kuna on mõistlik ujuda ja kuna on parem lasta end voolul kanda.

Enne pimedat jäi vihm järgi, nii et mehed võisid umbes miili kaugusel näha väikest täpikest saarest. Uue jõuga hakkas Regis sinnapoole ujuma. Äkki tundis Regis midagi enda jala vastu põrkavat. Ehmunult vaatas ta taha ja nägi üht uime vett lõhestavat. George tundis samasugust müksu oma jala vastas. Kas see võis olla hai?

Äkitselt nägid mehed teist uime läbi vee otse nende poole tulemas. Nad hoidsid hinge kinni ja ootasid kokkupõrget. Aga viimasel hetkel pöördus nähtamatu oht kõrvale ja kadus. Regis ohkas kergendatult. See võis olla hai, aga Regis arvas, et see oli üks teine röövkala, kes toitub siinsetes vetes leiduvates väikestest kaladest. Ohu meenutamine andis Regisele energiat ning ta ujus uue jõuga edasi, vedades endaga puutükki ja sellega koos ka George’i.

Järsku tõmbas suur laine puu Regise käest. George klammerdus selle külge, kui see triivis teises suunas. Regis pöördus ja ujus meeleheitlikult, et lauda kätte saada. Ta tegi kindlaks, et George hoidis kõvasti kinni, siis jätkas ta oma võitlust maa suunas.

Juba oli pime ning mehed võisid näha läänes asuva lennujaama tulesid. Tõus kandis neid maa poole ning nende lootus taaslustus. Nad said aru, et nad jõuavad kaldale sõjaväebaasi läheduses. Regis kartis, et sõdurid võivad neid tulistada, arvates, et nad tahavad baasi rünnata.

Järgmine suur laine kandis mehed korallrifi taha vaiksemasse vette. Kuid George'i haare lõdvenes ja ta hakkas vajuma. Regis nägi teda kuuvalguses ja lükkas laua tema alla. George ronis nõrgalt lauale ja jäi jõuetult sinna lamama. Ta ei suutnud enam kinni hoida.

Veel üks laine tõukas neid kaldale lähemale ja peagi võisid väsinud ujujad tunda liivast põhja. Järgmine laine kandis neid rannale. Aga kui nad püüdsid püsti tõusta, tundusid nende jalad süldist olevat. Nad lamasiid rannal, et puhata ja jõudu koguda. Sõjaväe prožektorikiir käis üle ranna, aga ilmselt ei näinud keegi neid seal lamamas, sest keegi ei tulnud asja uurima.

Regis nägi üht kookospalmi ja komberdas selleni. Ta korjas üles mitu küpset kookospähklit ja tegi neist kaks katki. Mehed jõid ahnelt kookospähkli vett, et kustutada oma tugevat janu. Siis asusid nad teele sõjaväe barakkide poole, et enda kohalolekust ette kanda.

Ärge tulistage!

Nad olid üllatunud, kui leidsid barakid tühjad olevat. Nad läksid baasi keskuse poole, aga ka see oli tühi. Lõpuks Regis hüüdis: "Sõdur!", lootes, et keegi kuuleb neid ja saab aru, et nad ei ole luuramas. Kaks sõdurit ilmnusid nurga tagant vinnastatud püssidega.

"Oodake veidi! Ärge tulistage!" palus Regis, hoides käsi üleval. "Homnikuses tormis läks meie paat ümber ning meri kandis meid siia." Ta rääkis edasi, kuna teine sõdur helistas piirivalvele, kes kinnitas, et selles piirkonnas läks hommikupoole üks paat ümber.

Sõdurid panid relvad ära ning viisid Regise ja George'i oma komandöri juurde, kes korraldas nii, et nad said haiglasse läbivaatusele. Peale terveks tunnistamist viis politsei nad koju. Selleks ajaks oli kell neli hommikul. Nad olid ära olnud 20 tundi. Nende perekonnad ei teadnud, kas nad on elus või surnud, enne, kui nad uksele koputasid.

Vastatatud palved ja lootus

Regise naine oli juba lootuse kaotanud, kuid Regise õde, George'i naine, jätkas meeste pärast palvetamist. Järgnevatel päevadel rääkis Regis tihti oma naisele, kuidas Jumal oli ta päästnud. Ta oli õppinud, et ta peab oma lootuse täielikult Jumalale panema ning innustas ka oma naist Jumalat usaldama.

Regis hakkas adventkirikus käima ja peagi andis oma elu täielikult Jumalale. Kui ta naine sai teada, et Regis tahab adventkogudusega ühineda, reageeris ta esialgu negatiivselt. Aga kui nad rääkisid ja koos palvetasid, kui naine hakkas nägema Jumala juhtivat kätt oma mehe elus, andis ka tema oma elu Jumalale.

Regis ristiti aasta pärast paadiõnnetust, tema naine järgmisel aastal.

Regise armastus mere vastu ei ole kahanenud. Nüüd töötab ta kalasadamas ja rendib tihti endale paadi, et kalale minna. Ka George tuleb temaga vahel kaasa, kuid ta on nüüd hoolikam ilmateadet kuulama.

***Regis Edmund** rääkis selle loo
Jessie Quilindole, kes on Seišellide misjonipõllu kommunikatsioonidirektor.
Ronnie ja Nathalie Bibi, Victoria adventkoduguse liikmed Seišellidel,
on ka sellele loole kaastööd teinud.*

Võidetud lapse palve kaudu

Yveline Norohanitra ja Alita Byrd

Ta imestas, miks üks poiss ei palvetanud koos teiste lastega. Vastus avas talle tõe maailma.

“Issand, õnnista meie toitu, aamen.” Kuueaastane Israel seisis palvetades oma koolipingi juures, käed koos ja pea langetatud. Israel sai vaevalt avada oma silmad, kui üks tema klassikaaslastest rääkima hakkas.

Üks laps küsis: “Miks sa *selle* palve ütlesid? Meie ei palveta niimoodi.”

“Õpetaja, õpetaja, Israel ei lõõnud enne palvetamist risti ette!” ütles teine laps.

Israeli õpetaja, õde Yveline, ei teadnud, mida kosta Israeli vabas vormis palve peale. Ta oli palunud Israelil teha laste söögipalve, sest ta oli märganud, et kuigi ta langetas pea ja ristis käed, ei ühinenud ta teiste lastega, kui nad oma päheõpitud palveid lugesid.

Ta ei olnud kunagi kuulnud sellist palvet, nagu see väike poiss just palunud oli. Ta ei olnud kunagi kasutanud oma sõnu, et palvetada otse Jumala poole.

Israel oli sõnakuulelik, lahke ja abivalmis poiss. Miks oli ta keeldunud kordamast neid palveid, mida ta lastele oli õpetanud? Pärast tundi küsis õde Yveline, miks ta ei olnud palvetanud seda palvet, mida oli teistele lastele õpetatud.

“Me ei palveta kodus niimoodi,” vastas poiss. “Minu vanemad õpetasid mind palvetama Jeesuse poole.”

Probleem eksamiga

Yveline õpetab koolis Madagaskaril, suurel saarel Aafrika idarannikul. Niikaua, kui ta mäletab, oli ta alati tahtnud saada nunnaks ja õpetajaks. Kui ta lõpetas keskkooli, astus ta kloostri ja hakkas õppima õpetajaks. Selleks ajaks, kui ta Israeli kohtas, tundis ta end õpetajarollis mugavalt. Kuid tal polnud kunagi olnud sellist õpilast nagu Israel. Ta teadis, et poiss oskas palveid, aga miks ta neid ei korranud? Lõpuks otsustas ta, et see pole oluline, kuni see teistele lastele ei mõju.

Kui eksam läheneb, nägi õde Yveline probleemi. Ta teadis, et Israel on võimeline teste hästi tegema, aga kui ta keeldub religiooni testis palveid kordamast, mõjutab see tema hindeid. Teadmata, kuidas probleemi lahendada, küsis ta oma ülemuselt, mida teha.

“Kui laps palveid ei tsiteeri, pead sa talle nulli panema,” ütles ülemus talle. Õde Yveline tänas ja läks tagasi klassiroomi. Ta otsustas külastada Israeli vanemaid. Võib-olla aitavad nemad Israelil mõista, kui tähtis on eksamil palvete tsiteerimine.

Õde Yveline rääkis rääkis poisi vanematele: “Ma olen Israeli pärast mures. Ta keeldub ühinemast teiste lastega grupipalvetes. Kui ta peatsel eksamil palveid ei tsiteeri, olen ma sunnitud ta läbi kukutama.”

“Me mõistame sinu muret,” ütles Israeli ema õde Yveline’ile. “Vaadake, me oleme seitsmenda päeva adventistid ja me ei pea vajalikuks päheõpitud palveid korrata. Me räägime Jumalale sellest, mis on meie mõtteis, just nagu räägiks lähedase sõbraga. Aga me ütleme talle, et ta eksamil palveid loeks.” Õde Yveline tundis kergendust. “Kas me võime anda sulle raamatu, et sa mõistaksid, mida me usume?” küsis Israeli ema.

Õde Yveline võttis raamatu vastu ja lubas seda lugeda.

Üllatavad uued tõed

Õde Yveline läks tagasi kloostri ja hakkas Israeli ema antud raamatut lugema. Israeli ema oli tema jaoks mõned lõigud ära märkinud. See, mida õde Yveline luges, oli täiesti erinev sellest,

mida talle õpetatud oli. Siiski tundis ta, et selles raamatus sisalduvad tõed on pärit Piiblist. Ta imestas, miks ei olnud ta varem kuulnud sellisest asjast nagu seitsmenda päeva hingamispäev. Ta mõistis, et kui ta tahab saada päästetud, on tal vaja uskuda ja usaldada täielikult Jeesust Kristust ja toetuda temale, mitte oma tegudele, mitte päheõpitud palvetele ega pühakutele.

Mitu nädalat hiljem läks õde Yveline jälle Israeli vanematele külla. Ta tahtis rääkida sellest, mida oli lugenud. “See raamat pöörab pea peale kõik, mida ma usun,” ütles ta neile. “Ikkagi tunnen ma kindlalt, et raamatus öeldu on tõde. Aga kuidas ma saan loobuda töotustest, mida ma kloostris olen andnud? Mida ma saan teha?”

“Jumal juhib sind suurema tõe juurde,” ütles Israeli isa.

“Me palvetame sinu eest,” lisas poisi ema. “Ja me uurime hea meelega sinuga koos Piiblit, et sa võiksid olla kindel, et järgid Jumala sõna, mitte inimeste ütlusi.”

Uus suund

Kooliaasta oli lähenemas lõpule ja õde Yveline'il oli palju mõtlemist asjade üle, mis teda vaevasid. Ta ei suutnud mõista, mida ta peaks tegema. Ta ei saa enam kunagi tagasi oma endist mõtteviisi, aga ta mõtles, kas ta peaks jätma kõik, mille kallal ta oli tööd teinud. Ja mida mõtleb tema perekond, kui ta usku vahetab? Veelgi olulisem, mida mõtleb Jumal, kui ta keeldub Teda järgimast?

Kui viimane eksam oli hinnatud ja õpilased koolivaheajale lubatud, pöördus õde Yveline taas Piibli uurimise poole. Varsti sai ta aru, et on võimatu jätkata elu nunnana, kuna ta mõistab nüüd rohkem Piiblit ja Jumalat.

Yveline hakkas Israeli vanematega tõsisemalt Piiblit uurima. Ta veendus, et tal tuleb kloostrist lahkuda. Aga kuhu ta läheb? Tal ei olnud raha ega muud elukohta peale kloostri.

Yveline palvetas olukorra pärast, sest oli äärmiselt raske elada kloostris ja mitte võtta osa igapäevatest teenistustest ja pihiaegadest. Varsti märkab keegi kloostris, et ta ei palveta õpitud palveid ega käi pihil.

Siis tuli ühel päeval tema õde kloostrisse nõudega, et Yveline sõidaks koju eriliseks religioosseks tseremooniaks, mida perekond esivanemate auks korraldas. Kuigi Yveline ei uskunud enam ammu esivanemate tseremooniatesse, nägi ta, et Jumal avas tee kloostrist lahkumiseks. “Jumal ise saatis sinu,” hüüdis ta oma õele. “Ma tahan koju minna ja nüüd ma saangi!”

Yveline lahkus koos õega kloostrist ja sõitis tagasi oma vanemate koju. Seal rääkis ta perekonnale oma tõsistest piibliuurimistest. Ta selgitas neile, et ta oli otsustanud kloostrist lahkuda. Ta sai Israeli vanematelt teada, et sel suvel peetakse suur adventistide evangeelne seeria. Seal saab ta rohkem teada adventusust ja võib saada ristitud.

Yveline võttis ära oma nunnarüü ja saatis selle kloostrisse tagasi sõnumiga, et ta ei tule enam tagasi. Ta käis evangeelsetel koosolekutel ja vaatas üle tõed, mida ta isiklikes piibliuurimistes oli teada saanud. Peale ristimist leidis ta tööd õpetajana Madagaskari pealinna adventkoolis, kus ta õpetab nüüd lapsi palvetama lihtsal moel, nagu tema õppis seda väikeselt poisilt.

*Yveline Norohanitra on õpetaja Antananarivos Madagaskaril.
Alita Byrd on Londonis elav kirjanik.*

Hoolimata sellest, et ta püüdis halba teha

Martial Randranarivony ja Chali Masotta

Tema vanemad nimetasid teda hulluks; naise vanemad sundisid naist teda maha jätma. Siiski hoidis ta oma Issanda ja oma usu poole.

“Kas sa oled segi? Sa oled liiga noor preestriks saamiseks. Sa peaksid võtma naise ja muretsema lapsi. Siis on sul keegi, kes sinu eest vanaduses hoolitseb.”

Martial oli noor mees, kes armastas Jumalat. Ta oli oma elu juba teismelisena Jumalale pühendanud ning uuris Piiblit, et teada saada, mida Jumal temalt ootab. Kahekümneaastasena ütles ta oma vanematele, et tahab saada preestriks. Vanemad ei toetanud seda. Nad püüdsid kõigega, mida suutsid välja mõelda, teda sellest plaanist loobuma panna. Lõpuks oli ta nõus seminari minemise asemel abielluma. Kuid siiski tahtis ta Jumalat teenida ja nii otsustas ta õpetada religioossetes koolis.

Küsimused ja vastused

Ta õpetas oma religioosetel kursustel vastavalt talle antud õpikule. Aga kui ta uuris Piiblit, oli ta rabatud, leides vastuolusid Piibli ja oma kiriku õpetuste vahel. Ta hakkas võrdlema kiriku uskumusi teiste denominatsioonide omadega.

Umbes sel ajal sattus talle kätte Prohvetikuulutuse Hääle piiblikursuste osavõtusoovi kaart. Ta pani end kirja ja leidis, et need õppetükid räägivad nendest piiblitõdedest, mida ta ise oli avastanud. Ta leidis ka uusi tõdesid, mida ta veel polnud avastanud, ning ta kontrollis neid innukalt Piibliga. Ta jõudis veendumusele, et paljud traditsioonid, mida ta oli õpilastele õpetanud, ei olnud Piiblist pärit. Ta loobus õpetajaametist ja läks tagasi oma kodulinna.

Martial teadis, et piiblikursused on adventistide korraldatud ja tal tuli meelde, et tema kodukülas oli adventkirik. Ta hakkas käima seal jumalateenistustel.

Küla preester tuli Martialile külla. “Mis see on, mida ma kuulen, et sa käid adventkirikus?”

“Jah, ma käin,” vastas Martial.

“See on reetmine!” hüüdis preester. “Sa kaotad igavese elu ja sul probleeme töö leidmisega,” hoiatas preester.

Martial vastas: “Ma olen leidnud kiriku, kus õpetatakse Piibli tõdesid ning mina ja mu naine valmistume selle kogudusega ühinema.”

Martial teadis, et tema otsus võib maksta töökoha või tekitada perekonnaprobleeme, aga ta oli valiku teinud ja oli sellega rahul. Kristus oli tähtsam kui töö või pere. Tal polnud aimugi, kui raske saab tema tulevik olema.

Katsumused ja südamevalu

Varsti peale Martiali ja tema naise ristimist hakkasid neid raskused kimbutama. Nende otsus ajas neid tülli perekondadega ja kõigutas nende usku alusmüürini.

Kui naise vanemad said teada, et paar oli vahetanud usku ja korralikult abiellunud, olin nad vihased ja püüdsid paari lahku ajada, väites, et Martial oli oma naist sundinud usku vahetama.

Mõne kuu pärast valmistusid nende perekonnad pühitsema surnutepüha, mida kutsutakse “luude pööramiseks”. Aga Martial ja tema naine keeldusid sellest tähtsast perekondlikust tseremooniast osa võtmast ning seekord ei tunnistanud kumbki pere neid enam omaks ja neid sunniti külast lahkuma. Koguduseliikmed aitasid neil äärelinna uue kodu ehitada. Kuid nende mured polnud läbi.

Kui nende noorim laps haigeks jäi ja suri, siis nende perekonnad, selle asemel, et neid lohutada, hoopis süüdistasid neid nende kaotuses. “Te olete ise selle häda endale kaela tõmmanud,”

ütlesid nad. “Te pöörasite selja traditsioonidele ja võtsite vastu uue usu. Te ei küsinud selgeltnägijalt, kuna on parim päev uue kodu ehitamiseks. Selle karistuseks sureb kogu sinu pere!”

Õnnistus või needus?

Martiali naine jäi lapseootele ning paar rõõmustas. Aga kui naine jäi tõsiselt haigeks, tulid tema vanemad ja viisid ta ära. Nad lubasid, et kui kord laps on sündinud, võib ta koju tagasi minna. Aga Martial ei olnud selles kindel. Ta teadis, et nad püüavad naist veenda pöörduma oma uuest usust ära tagasi pere traditsioonide juurde.

Kui Martial naisele külla läks, hoiatasid naise vanemad teda: “See haigus on needus ja ainult nõidarest suudab needuse temalt ära võtta.”

Kuid Martial keeldus sellest. “Tema haigus ei ole needus,” ütles ta. “Nõidarsti vägi ei ole Jumalalt. Ainult taeva Jumal suudab ta terveks teha.”

Aga kui Martial taas polnud, segasid naise vanemad mingitest traditsioonilistest ravivahenditest naisele ravijoogi. Ta jõi ning hakkas kohe õhku ahmima. Tema vanemad kokkusid ära ja kartsid, et ta sureb. Nad jooksid majast välja, jättes Martiali naisega omapead. Martial palvetas valju häälega ja püüdis oma naist lohutada. Naise vanaema tuli majja tagasi, paludes andestust. “Me tegime midagi kohutavat,” nuttis ta.

Õhtuks oli Martiali naisel oht möödas. Järgmisel hommikul palus Martial vaikselt naist: “Palun, tule tagasi koju. Sul ei ole ohutu siia jääda.”

Aga naine keeldus. “Ei, Martial, ma olen ära neetud. Meie uus religioon on toonud mulle ainult südamevalu. Sa pead lahkuma,” vastas naine. Kurvalt pakkis Martial asjad ja lahkus, leinates oma pere kaotust ja naise südame muutust.

Martial läks tagasi oma väiksesse majja küla serval. Ta palvetas oma perekonna pärast ja töötas kõvasti, et saata oma naisele toidu ja muude vajalike asjade jaoks raha. Kui ta mitu kuud hiljem naist külastas, palus ta jälle naisel koju tulla.

Perekond või usk?

Naine vastas: “Kui sa unustad meie uue usu ja pöördud tagasi oma perekonna usu juurde, siis ma tulen koju.”

Martial raputas pead: “Mul on kahju. Ma ei hülga tõesid, mida Jumal on mulle näidanud.”

Martial lahkus jälle, üksinda ja kurvana. Ta tahtis meeleheitlikult oma peret taasühendada ja läks tagasi oma naisele külla lepitust otsima. Külaskäigu ajal tulid tema äi ja naisevend tema juurde. “Martial, meil on kahju sellest, kuidas me sind kohtlesime. Kas on kuidagi võimalik, et me võiksime oma erimeelsused lahendada?” Martial mõtles mõne minuti ja pani neile ette plaani. “Ma sooviksin oma perekonna taas ühendada. Ma olen valmis olema tolerantne oma naise usu suhtes, kui tema austab minu usku.”

Seekord oli perekond nõus ja Martial lahkus rõõmsalt. Varsti pöördub ta tagasi ja pere on jälle koos. Aga kui Martial naases oma naise külla, et oma peret tagasi võita, ei läinud asjad hästi. Tema naine ei austanud tema uskumusi. Ta püüdis takistada lapsi isaga kirikusse minemast ja karistas neid, kui nad sealiha ei söönud.

Siis tegi Martial südantlõhestava avastuse. Tema naine kandis teise mehe last. Ta mõistis, et see abielu on läbi. Kurvalt kutsus ta naise sugulased perekonnakoosolekule. Ta rääkis neile: “Nagu te teate, ei ole mu naine mulle truu olnud, ning ta keeldub respektierimast minu usku. Mul ei ole muud valikut, kui võtta oma lapsed ja lahkuda. Ma pean olema ustav Jumalale.”

Kuigi Martiali otsus järgida Kristust on talle igas mõttes suuri muresid ja pettumust toonud, hoiab Martial kõvasti Kristuse töötusest ja saab julgust “igavesest aust” (2.Kor.4,17), mis tal on Päästjas Jeesusest.

*Martial Ranrianrivony elab Madagaskaril.
Chali Masotta on New Hampshire'is elav koduperenaine.*

Käies Jumala valguses

Alita Byrd

Jumala Sõna on valguseks meie teel.

[Paluge kahte meest ja ühte naist seda tunnistust lugema.]

Julien

José ja Julien töötavad ühes ettevõttes Madagaskaril. Nad veedavad oma lõunatunni tihti koos, arutledes piibli- või religiooniteemaliste küsimuste üle. José oli innukas katoliiklane, kes otsis Jumala tahet. Ta pöördus tihti oma sõbra Julieni, aktiivse protestantliku kiriku liikme poole vastuste saamiseks.

Kuid Julien ei osanud kõigile José küsimustele vastata. Siis tuli talle ühel päeval mõte. “Ma viin José oma sõbra Philiga kohtuma!” mõtles ta. “Phil tunneb Piiblit. Tema oskab vastata José küsimustele.” Julien oli kartnud esitada Philile küsimusi Piibli kohta, sest arvas, et Phil hakkab teda pöörama. Aga Julien mõtles, et kui ta José kaasa võtab, on ohutum. José tahtis väga Philiga kokku saada.

Peagi oli Phil vastanud kõigile José küsimustele. Kaks sõpra hakkasid regulaarselt Phili juures käima, et usust rääkida. Tegelikult muutusid kohtumised piibliuurimisteks. Kui Julien ja José jutustasid oma sõpradele töö juures piibliuurimistest Philiga, tulid ka teised kuulama.

Mida rohkem Julien piibliuurimistel Philiga teada sai, seda enam veendus ta, et Phil õpetab tõde. Kui Phil kutsus Julieni ja Joséd adventkirikusse, siis nad läksid. Julienule meeldis soe tervitus ja rõõmuküllane, kuigi korrapärane jumalateenistus. Ta tundis adventkirikus ülevoolavat Jumala rahu. Üsna kohe teadis Julien, et see on see kirik, millega Jumal soovib näha teda ühinemas.

Julien oli oma kirikus nõukogu liige ja järgmisel kooskolekul rääkis ta nõukogule oma otsusest. Julien luges kaks salmi Õpetussõnadest (Õp.4,18; 28,9), mis räägivad meile antud valguse järgimisest. “Jumal on näidanud mulle suuremat valgust,” ütles ta nõukogu liikmetele. “Ma tahan järgida valgust, mida Jumal mulle on näidanud. Peale tõsist uurimist ja palvet otsustasin ma lahkuda siit kirikust ja saada seitsmenda päeva adventistiks. Tõed, mida nad õpetavad, on pärit Piiblist, ning mina tahan olla osaks neist.”

Komitee liikmed olid sõnatud, sest Julien oli üks usaldatavamaid kiriku juhte. Kui neil lõpuks keel lahti läks, hakkasid nad küsima, kas nad ehk on teda kuidagi solvanud või talle haiget teinud. Julien rahustas neid, et nemad pole midagi teinud. Nad anusid teda, et ta ei lahkuks, aga Julien ütles neile, et ta peab järgima seda valgust, mida Jumal talle näitab.

Julien lahkus oma kirikust ja sai ristitud adventkogudusse koos osade oma perekonnaliikmetega. Varsti ristiti ka tema sõber José ja nüüd on kahel sõbral igal hommikul oma töö juures kontoris pühendushetk. Ja ikka kohtuvad nad lõuna ajal, mil nad arutavad vaimulike teemade ja Piibli tõdede üle.

Florentine

Samal ajal luges linna teises osas Piiblit Florentine ja mõistis, et kirik, kus tema käib, ei järgi kõiki Jumala käske. Ühel päeval läks ta oma pastori juurde küsimusega. “Miks me ei pea hingamispäeva ja miks me sööme ebapuhast liha?” küsis ta.

“Need käsud on juutide jaoks,” ütles pastor talle.

Kuid Florentine ei olnud selles veenud. Ta kasvatas sigu turul müümiseks ja peagi mõistis ta, et ta peab oma seda maha müüma, kuna Piibel keelab ebapuhast liha. Aga ikkagi ei teadnud ta, mida teha hingamispäevaga.

Ühel päeval koputas Florntine'i uksele mees ja pakkus talle piibliuurimist.

“Mida te usute hingamispäeva kohta?” küsis Florentine.

“Hingamispäeva pidamine on juutide jaoks,” ütles mees talle. Florentine tänas meest ja keeldus tema piibliuurimisest, sest ta teadis, et see pole kirik, mida ta otsib.

Mitu kuud hiljem koputas keegi teine tema uksele. Seekord oli see üks naine piibliuurimise pakkumisega. Jällegi küsis Florentine hingamispäeva kohta. Naine hakkas talle selgitama, mida ütleb Piibel hingamispäeva pidamise kohta. Florentine võttis vastu naise pakkumise ja peagi hakkasid nad koos Piiblit uurima.

Aga isegi siis, kui Florentine teadis hingamispäevast, oli tal raskusi selle pühitsemisega. Ta müüs turul leiba ning laupäev oli üks teisemaid päevi. Aga ühel päeval, kui ta mõtles Jumala hingamispäeva pidamisele, sai ta aru, et mitte keegi polnud laupäeval tema leiba ostnud. Ta mõistis, et Jumal ütles talle seega, et Jumal austab teda ustavuse eest, kui ta on Talle sõnakuulelik. Sel õhtul rääkis Florentine oma mehele, et ta ei saanud enam laupäeval leiva müümise eest raha.

“See on imelik,” vastas mees. “Ka mina ei teeni enam laupäeval raha. Tavaliselt teenin ma taksoga sõitmise eest laupäeval rohkem kui ühelgi teisel päeval. Kuid hiljuti oli mu autol mingi probleem. Minu auto läheb hästi käima pühapäevast reedeni, aga laupäeval ei lähe see üldse käima.”

Florentine rääkis oma abikaasale, et ta on veendunud, et nende laupäevane sissetulek on kadunud sellepärast, et Jumal ütleb neile seega, et hingamispäeva tuleb pühitseda Tema erilise päevana. Nad läksid koos perega adventkirikusse evangeelsetele koosolekutele ning koos otsustasid nad järgida Jumala käske ja ühineda Tema kogudusega.

Florentine ei müü enam hingamispäeviti leiba. Ning ta kasutab pühapäevi inimestele piiblitindide andmiseks koos naisega, kes oli kunagi tema uksele koputanud. Koos vastavad nad inimeste küsimustele, nagu tema sõber oli talle vastanud.

Louis

Louisile meeldis kuulata raadiot igal hommikul pikal töölesõidul. Ta armastab Jumalat ning ta oli rõõmus, kuuldes uuest radiojaamast, mida nimetatakse adventmaailmaraadioks (Adventist World Radio – AWR), kus lastakse Piiblil põhinevaid saateid. AWR-i kuulates veendus Louis, et seal esitatud tõed oli pärit Piiblist. Tihtipeale kuulas ta kuni hilise õhtuni, tehes märkmeid ja kontrollides piiblitekste, mida kõneleja luges.

Ühel päeval linna sõites nägi ta suuri plakateid, mis reklaamivad adventkirikus peetavaid evangeelseid koosolekuid. Louis läks koosolekutele ja avastas, et kõigest, mida ta raadiost oli kuulnud ja oma Piiblist lugenud, kuulutati siin kirikus. Kuigi ta kuulus protestantlikku kirikusse ja teenis seal kogudusevanemana, otsustas ta järgida Kristust ja ühineda adventkogudusega.

Koosolekute lõpul ristiti Louis koos veel 1 000 inimesega. Kui ta pärast ristimist koju jõudis, oli tema pere üllatunud, nähes teda nii õnnelikuna.

Louis kirjutas oma kirikule kirja, teatades tagasiastumisest oma kogudusevanema ametist. Ta rääkis neile, et ta oli otsustanud järgida Jumala valgust ja tõde. Praegu kuulutab ta oma usust oma perekonnale, kes on tulnud juba kirikusse, et näha, mis muudab elu nii kardinaalselt.

Nendes vastpöördujates on Jumala tuli, sest nad on oma Piibli uurimistes leidnud suurema valguse, avaramad tõed. Palvetage tuhandete teiste pärast, kes alles otsivad Jumala tõe ja valguse juhatust.

Julien Rakotoaronala, Florentine Razafimalala ja Louis de Gonzaque elavad Antananarivo lähedal Madagaskaril ning kuuluvad samasse adventkogudusse. Alita Byrd on Londonis elav kirjanik.

Midagi paremat

Eugene Bogui ja Chali Masotta

“Kuidas võib see olla Jumala tahe?” imestas noor mees.

Eugene vaatas kurvalt, kui ta sõber kõndis mööda kiriku pinkide vahekäiku ettepoole, raske tuhaplokk pea peal. Poodiumil istuvad koguduse juhid ei teinud lähenevast poisist väljagi. Poiss oli rikkunud kiriku reeglit ja see oli tema karistus.

Eugene oli Aafrika Kristliku Kiriku liige. Kui kiriku rajajad piirkonnast lahkusid, segasid nende järelkäijad järk-järgult oma traditsioonilised uskumused uue kristliku identiteediga. Usklikel ei olnud Piiblit, sest neid oli õpetatud, et tavalised inimesed lähevad Pühakirja lugedes hulluks. Eugene elas pidevas traditsiooniliste vaimujumalate hirmus ning andis endast parima, et järgida kiriku paljusid reegleid. Kui keegi mõnda reeglit rikkus, siis enne kui süüdlane andestuse võis saada määrasid koguduse juhid talle karistuse. Sügaval südames kerkisid Eugene'il küsimused oma uskumuste kohta.

Kui Eugene vaatas oma sõpra aeglaselt raske koormaga ettepoole minemas, palvetas ta vaikselt: *“Jumal, kuidas saab see piin olla osa Sinu armastusest? Näita mulle, kuidas ma saan aidata kirikul sellistest rumalustest loobuda.”*

Unenäod

Varsti pärast seda palvet nägi Eugene unenäo, kus tal kästi minna Ilmutusraamatu seminarile. Ta ei olnud kunagi kuulnud Ilmutusraamatu seminarist ja kuna tal polnud Piiblit, et teadnud ta midagi Ilmutusraamatust. Ta hakkas teistelt küsima Ilmutusraamatu seminari kohta, aga ka mitte keegi teine ei teadnud sellest. Ta oli valmis juba küsimist lõpetama, kui ta nägi veel ühe unenäo, mis julgustas teda minema Ilmutusraamatu seminarile. *“Aga pole olemas sellist asja nagu Ilmutusraamatu seminar!”* arutas ta endamisi. Kui ta nägi kolmandat korda sama unenäo, otsustas ta küsida oma ülemuse käest, kes kuulus imelikku religioossesse grupi, mida kutsuti adventistideks.

“Kas sa oled kunagi kuulnud Ilmutusraamatu seminarist?” küsis Eugene ühel päeval ettevaatlikult.

“Jah, olen!” vastas boss.

Eugene ehmus. “Ma pean minema sellele seminarile!”

“Ma viin praegu läbi üht teist piibliuurimist. Kas sa ei tahaks meiega ühineda?”

“Ei,” ütles Eugene, “ma pean minema Ilmutusraamatu seminarile.”

“OK,” nõustus boss. “Nädala pärast on mul see korraldatud.”

Järgmisel nädalal sõitis Eugene'i ülemus pealinna ja organiseeris kellegi Ilmutusraamatu seminari tegema. Eugene käis ustavalt kohal ja sai seminari lõpetamisel selle kohta tunnistuse. Tema ülemus kutsus teda adventkirikusse ja Eugene oli nõus. Seal palus ta edasist piibliuurimist. Eugene'i süda oli täis rõõmu, kui ta sai ristitud; ta mõistis, et Jumal oli ta juhtinud adventkirikusse.

Katsumused ja võidud

Varsti pärast ristimist läks Eugene oma kodukülla külaskäigule. Ta teadis, et tema perekond saab vihaseks, kui saab teada, et ta oli hüljanud oma lapsepõlve kiriku; niisiis ei ütelnud ta midagi. Ühel päeval küsis keegi sugulastest, miks ta ei olnud küla kirikus käinud. Ta oli nooruses väga aktiivne olnud.

Eugene vastas lihtsalt: “Ma ei tule enam tagasi sellesse kirikusse.”

“Kas sa tahad öelda, et sul on teine kirik?” küsis isa.

“Jah,” vastas Eugene.

Eugene ootas, et isa saab vihaseks, kuid isa järgmised sõnad üllatasid teda. “Sa oled valinud järgida Jumalat teises kirikus, niisiis luba mul julgustada sind jääma ustavaks Jumalale, ükskõik millises kirikus sa käid.”

Eugene oli hämmastunud, sest ta teadis, et isa oli teiste sugulaste surve all, et sundida teda nende kirikusse tulema. Aga kuna isa oli nii öelnud, pidid teised sugulased seda aktsepteerima ega tohtinud Eugene’i hüljata.

Eugene’i isa ei küsinud ja Eugene ei öelnud, millise kogudusega ta ühines. Ta ütles neile lihtsalt: “Jumal kutsus mind ja ma tean et Tal on minu jaoks plaan.”

Aja möödudes leidis Eugne võimalusi oma usust rääkida ja näha, kuidas Jumal tema pereliikmete südmetes töötab.

Tal ei lubatud teistele külaelanikele religioosseid materjale jagada ega oma usust rääkida. Aga ta loeb oma Piiblit ustavalt ja see näitab inimestele, et Piibli lugemine ei tee hulluks, nagu neid oli õpetatud. Vähehaaval hakkas ta nägema mõnesid noori inimesi külas Uute Testamentidega. Kui ta kuidagi saab, aitab ta neil loetut mõista.

Kui tema pere märkas, et ta väldib teatud toite, selgitas ta, et Jumal on keelanud oma lastel ebatervislikke toite süüa. Tema pere respekteris tema tõekspidamisi ning palus tal teada anda, kui ta tuleb, et nad saaksid sobivat toitu valmistada.

Eugene ei saanud avalikult oma usust kuulutada, nii ta palvetas: “Jumal, mida ma saaksin teha nende inimeste aitamiseks minu külas?” Jumal juhtis, et teda valiti küla noorteorganisatsiooni juhatusse. Ta töötas küla noortega, valmistades maad kaupluse ja kooli ehitamiseks. Selle asemel, et endisest kirikust lahkumise eest hüljatud saada, on ta nüüd külas aukohal. Tema käest küsitakse nõu tähtsates perekonna asjades ja küla probleemides.

Õnnetus

Eugene töötas ettevõttes, mis asus tema elukohast kaugemal. Tal tuli sõita bussiga tööle. Ühel hommikul jäi ta bussis magama. Äkitselt kaldus buss küljele, siis läks ümber ja Eugene lendas aknast välja ning kukkus raskelt vastu maad. Eugene ärkas mitu tundi hiljem haiglas. Keegi ütles talle, et teda leiti tee kõrvalt palvetamas, kuid Eugene ei mäletanud sellest midagi.

Tal olid vigastused näos, seljal ja põlvedes ning arst ütles talle, et on vaja operatsiooni. Aga Eugene ei usaldanud arste. Ta keeldus operatsioonist ja palus kellelgi end koju viia. Kodus palvetas ta, et Jumal teeks ta terveks ilma arstide ja meditsiini abita. “Ma tahan hingamispäeval kirikusse minna, Issand,” anus ta.

Suures valus heitis ta voodile puhkama. Ta sai süüa ainult vedelat toitu, sest tema huuled olid katki ja hambad olid lahti löödud. Tema nõbu jäi teda aitama. Ikka veel palvetades jäi Eugene magama. Ta ärkas järgmisel hommikul vara ja leidis oma nõbu teda jõllitamas, imestunud ilme näol.

“Onu,” ütles poiss, “sa oled terveks tehtud! Öösel, kui sa magasid, tuli Jeesus ja tegi su terveks! Ta põlvitas voodi kõrvale ja puudutas sinu suud, sinu põlvi ja kõiki teisi sinu vigastatud kohti. Ta ütles, et ma ei räägiks seda sulle, aga ma lihtsalt pidin!”

Eugene tundis oma huuli, nina, põlvi ja kõiki vigastatud kohti. Lahti löödud hambad oli kindlalt paigas. Ta oli tõepoolest terveks tehtud. Tema süda rõõmustas, kui ta hommikul kirikusse läks.

Eugene teadis, et saatan oli tema peale vihane ja oli püüdnud teda tappa, aga Jumal oli teda kaitsnud. Ta pühendas oma elu evangelismile ja töötab nüüd Maailmamisjoni töölisena.

***Eugene Bogui** on maailmamisjoni tööline, kes teenib Lääne-Aafrikas Elevandiluurannikul.*

***Chali Masotta** on New Hampshire’is elav koduperenaine.*

Rafaeli raske otsus

Rafael Dohou ja Chali Masotta

Kangekaelne nõbu, kaotatud töökoht, hääl öösel. Mida püüdis Jumal talle öelda?

Rafael mõtles, mida teha. Kingavabriku personaliosakonna juhatajana oli ta vallandanud oma nõbu Stepheni. Ta ei teadnud, et Stephen oli adventist; tegelikult ei olnud ta adventistidest kuulnudki. Aga kui Stepheni ülevaataja talle ütles, et Stephen võtab alati laupäevad vabaks, murestes Rafael Stepheni tuleviku pärast vabrikus. Kuna nad olid sugulased, kostis ta Stepheni eest. Aga ühel päeval helistas ülemus Rafaelile kabinetti.

“Rafael, kas see on tõsi, et Stephen ei tööta laupäeviti?”

“Yes, sir, see on nii,” vastas Rafael.

“Mida sa selle probleemi lahendamiseks teed?” küsis ülemus.

“Noh,” kogeles Rafael, “ta kuulub sellisesse religiooni, et...”

“Vaata,” ütles ülemus kannatamatult, “kui see mees laupäeviti töö käima ei hakka, on sinu enda töökoht ohus!”

Rafael püüdis Stephenile rääkis, mida ülemus ütelnud oli, kuid Stephen keeldus laupäeval, oma hingamispäeval, tööle tulemast. Uskudes, et tal pole muud valikut, vallandas Rafael oma nõbu.

Rafaeli otsingud

Rafael ärkas ühel hommikul vara, olles kindel, et oli kuulnud üht häält talle ütlevat: “Mine adventistide kirikusse.” Hääl tundus olevat nii lähedal, et ta tuli voodist välja, vaatamaks, kas keegi on väljas, kuid ei näinud kedagi. Ta läks tagasi voodisse. Jällegi ütles hääl: “Mine adventistide kirikusse. Seal leiad sa elu ja lootuse.” Olles nüüd hirmul, tõsis Rafael üles ja riietus. Ta läks otsima seda kirikut, millest hääl oli rääkinud. Aga kui ta välja läks, ei tulnud tal kiriku nimi meelde. Tal oli meeles ainult lõpp “-ist”.

Ta leidis baptistide kiriku, kuid see polnud õige. Ta käis ka metodistide kirkus ja kõigis teistes, mille lõpp oli “-ist”. Aga ükski kirik polnud see, kuhu tal minna oli kästud. Sügavas mõttes, mida edasi teha, pörkas ta juhuslikult ühe mehega kokku.

“Mis viga?” küsis võõras.

“Ma otsin ühte kirikut,” vastas Rafael, “aga mul pole selle nimi meeles, ainult nime lõpp “-ist”.

Mees hakkas nimetama kirikuid, mida ta teadis ja iga soovitus peale vastas Rafael: “Ei, ei, ei.”

Siis küsis mees: “Kas see oli adventistide kirik?”

“Jah! See oligi!” hüüdis Rafael.

Mees ütles talle, kust leida adventkirikut. “Aga ära sinna pühapäeval mine,” ütles mees. “Need inimesed peavad jumalateenistusi laupäeviti.”

Järgmisel laupäeval leidis Rafael adventkiriku. Oma üllatuseks nautis ta jumalateenistust.

Hääl tuleb tagasi

Mõne nädala pärast kuulis Rafael varemkuuldud häält taas rääkimas. Seekord käskis see vabaneda tal oma fetišitest ja õnne toovatest amulettidest. Rafael kogus fetišid prügikotti, kavatsedes selle teel tööle jõkke visata. Aga kui ta oli jõe poole teel, kuulis ta üht teist häält ütlemas: “Kui sa viskad need asjad minema, siis lastakse sind töölt lahti.”

Rafael peatus. Hirm tungis hinge. Ta pööras ringi ja kiirustas tagasi koju. Kui ta kohale jõudis, sosistas esimene hääl talle: “Miks sa ei visanud neid fetišeid ära?” Hirmust värisedes hakkas Rafael jälle prügikotiga uksest välja minema. Kui ta suundus tööle, hoiatas teda jällegi teine hääl tagajärgede eest, kui ta viskab koti minema. Rafael mõistis, et esimene hääl oli Jumala ja teine saatana oma. Ta viskas koti põõsastesse ja läks tööle.

Kuu aja pärast kaotas Rafael töökoha. Talle tuli meelde hääle ettekuulutus, aga ta oli kindlalt otsustanud järgida Jumala, mitte saatana juhtimist.

Tööst ilmajäänult hakkas Rafael otsima üürimiseks väiksemat maja. Ühel päeval ühes kontoris oodates kuulis ta kahte meest vaimulikest asjadest rääkimas. Rafael tundis ära mõned vead mehe teoloogias ning ühines vestlusega. Mehele, kes kuulas, avaldas Rafaeli Piibli tundmine muljet. Ta kutsus Rafaeli oma majja ühte tuba üürima, kuni ta leiab tööd. “Siis saame me koos Piiblit uurida,” ütles ta. Rafael oli rõõmuga nõus.

Lõpuks sai Rafael tööd ADRA-s. Ta määrati õpetama ühte väikesesse linna riigi põhjaosas.

Võitlus saatana

Ühel hingamispäeval pühitseti selles külas, kus Rafael elas, pealiku surma-aastapäeva. Jumalateenistus oli lõppenud ja Rafael läks koju, lootes saada puhkust. Äkki jooksid mõned noormehed kirikust tema kodu poole. Nad isegi ei koputanud, vaid jooksid majja sisse ja peitsid end tema magamistuppa. Rafaelil ei olnud aega küsimusi esitada, sest enne ilmusid tema uksele kaks maskides meest. Rafael vaatas meeste poole ja siis pöördus ta peitupugenud poiste poole.

“Kas te kardate maske kandvaid mehi?” küsis Rafael poistelt.

Kaks meest vastasid: “Me ei ole mehed; me oleme vaimud.”

Rafael mõistis, et oli teinud tõsise vea ja vabandas kiiresti: “Palun vabandust, kui ma teid solvasin.” Aga oli juba hilja. Veel teised maskides mehed ühinesid esimese kahega. Nad võtsid Rafaelist kinni ja sundisid ta põrandale maha. Nad hakkasid tema käsi ja jalgu lehma sabaga hõõruma. Rafael teadis, et see tähendas needmist ning et tal on ainult üks nädal elada. Maskides mehed vedasid Rafaeli küla keskele ja peksid teda.

Lõpuks käskis üks vana mees “vaimutantsijatel” Rafaelil minna lasta. Maskides mehed vabastasid ta. Kui Rafael koju jõudis, leidis ta eest poisid, kes olid tema majja jooksnud. “Mis juhtus enne teie siia tulekut?” küsis ta neilt. “Teel kirikust koju peatusime me, et vaadata tantsimist,” selgitas üks poistest. “Kui maskides mehed meid nägid, hakkasid nad meid taga ajama.”

Rafael hoiatas poisse, et spiritismiga ei tasu mängida. Siis soovitas ta värisevatel poistel Jumalat usaldada.

Mõne päeva pärast hakkasid Rafaeli liigesed, mida “vaimutantsijad” olid puudutanud, äkitselt valutama. Tal oli nii valu, et ta suutis vaevu liigutada. Olles üksi kodus, palvetas ta Jumala poole: “Vabasta mind nende kurjade vaimude meelevallast,” anus ta. Rafael jäi sügavalt magama. Mingil ajal öösel ärgates tundis ta kellegi kätt oma keha peast jalgadeni hõõrumas. Kui ta järgmisel hommikul ärkas, oli valu kadunud. Ta oli võimeline tõusma ja töötama.

Ühel päeval varsti pärast seda kogemust tuli üks vaimumaski kandja Rafaeli juurde.

“Ma tahan saada kristlaseks,” ütles ta. “Ma olen näinud, et sinu Jumal on võimsam kui vaimujumalad.”

“Kas sa oled valmis vaimudest loobuma?” küsis Rafael.

“Jah,” vastas mees. Nii hakkas Rafael temaga koos Piiblit uurima. Rafael rõõmustab, et selle piinarikka vaimudega kogemuse kaudu austas Jumal oma nime.

Rafael on kogenud veel mitmeid kurjade vaimude rünnakuid. Kui ta hakkab kartma, meenutab ta endale, et usaldus Jumalasse on tugevam kui ükski deemon.

*Rafael Dohou elab Lääne-Aafrikas Elevandiluuranniku põhjaosas,
kus ta on nüüd maailmamisjoni tööline.
Chali Masotta on New Hampshire'is elav koduperenaine.*

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Osatäitjad: Thomas – umbes kümneaastane poiss
Emmerance – umbes kümneaastane tüdruk
David – keskkooli- või kolledžipoiss
Chantal – keskkoolitüdruk
Sylvia – algklasside tüdruk
Ahmad – islami usku poiss

Pühakirja lugemine:

“Ütle Iisraeli lastele, et nad tooksid mulle tõstelõivu.”

“Ja nad tehku mulle pühamu, siis ma asun elama nende keskele.

Kõik ... mehed ja naised, keda süda sundis tooma kõige valmistamiseks, mida Jehoova oli ... käskinud teha, töid Jehoovale vabatahtliku ohvri.

Siis Mooses käskis leeris kuulutada ja öelda: "Ükski mees ja naine ärgu töötagu enam pühamu tõstelõivu jaoks!" Siis rahvas enam ei toonud, sest tagavara oli küllaldane kogu tööks, mida tuli teha, ja jäi ülegi." (2.Mo.25,2.8; 35,29; 36,6-7)

Jutustaja: Kui Jumal käskis Moosesel paluda iisraellastelt ande kõrbesse pühamu ehitamiseks, andsid nad nii palju, et Jumal pidi inimestele ütlema, et nad lõpetaksid andmise. Milline eeskuju meile tänapäeval!

Tänapäeval pole meie kirikud tehtud kullast ega hõbedast ega akaatsiapuust nagu kogudusetelk kõrbes. Mõned meie kirikutest on väga lihtsad, väga alandlikud.

Mõtlemise hetkeks, mida tähendab kirik. Kui tähtis on kirik seal jumalateenistustel käivatele inimestele? Kui meil ei oleks seda kirikut praegu, missugune võiks siis meie jumalateenistus olla?

Sellel kolmeteistkümnendal hingamispäeval toome me Jumalale erilise annetuse, et aidata usklikke Aafrika-India ookeani divisjonis. Meie annetus aitab ehitada viis kirikut ja tüdrukute ühiselamu Aafrikas. Kohtume mõnede noorte inimestega Aafrikast, kelle Jumala teenimine on erinevates olukordades. Meie esimene külaline on väikesest riigist Aafrika läänekaldal – Guineast Conakry linnast.

Thomas: Mina elan Guineas Conakry linnas, kuid ma sündisin naaberriigis Sierra Leones, kus mu isa oli pastor.

Minu kodumaal puhkes sõda ning sinna elama jäämine oleks olnud ohtlik. Inimesed surid, oli raske leida toitu või saada kokku jumalateenistusteks. Ühel päeval tungisid sõdurid meie majja ning peksid ema ja isa. Nad lasid mu tädi maha. Siis panid nad maja põlema, jättes meid kõigest ilma! Me otsustasime lahkuda. Me põgenesime vana paadiga Guineasse. Aga Jumal kaitses meid.

Kui me saabusime Guineasse, ei olnud meil kodu, toitu, riideid ega raha. Me palvetasime: “Issand, päästa meid!”

Guinea on vaene riik paljude põgenikega. Raske on leida tööd, et teenida raha kasvõi ainult toidu jaoks. Me soovisime kohta, kus elada, ja tööd. Mina tahtsin minna kooli, aga ei saanud, sest meil ei olnud raha. Ja oma koju Sierra Leonesse tagasi minna oli ohtlik.

Me käime väikese usklike grupiga linnas koos jumalateenistustel, aga meil ei ole kirikut. Mõnda aega käisime ühes laohoones. Aga lao omanik käskis meil lahkuda. Siis kohtusime kellegi kodus, kuid omanik pidi maja maha müüma. Nüüd on meie jumalateenistused sõrestikule tõmmatud kile all. Ma loodan, et varsti võime me ehitada hoone, kus saab pidada jumalateenistusi, hoone, mis kuulub kogudusele, mida ei saa keegi meilt ära võtta.

Jutustaja: Kuidas meeldiks teile käia jumalateenistustel telgis nagu käib Thomase kogudus? Guinea adventistid paluvad täna, et meie annetusest piisaks terves Guineas esimese adventkiriku ehitamiseks!

Nüüd kohtume tüdrukuga, kelle nimi on Emmerance. Ta on Ruandast.

Emmerance: Mina elan koos oma emaga Lääne-Ruandas imeilusa järve Kivu lähedal.

Minu isa oli pastor, aga tema ja minu vennad said surma kohutavas sõjas, mis sööstis üle meie riigi 1994. aastal. Nüüd oleme ainult mina ja ema.

Emma teenib turul toiduaineid müües veidi raha. Sellest piisab üüri maksmiseks, toidu ostmiseks ja minu koolikulude tasumiseks.

Seal, kus ma elan, on paljude inimeste elu raske. Aga ema kinnitab mulle, et Jumal kaitseb meid. Me elame liiga kaugel meie linna peakirikust, nii käime me koos misjonikontoris, mis on meie kodule lähemal. Ruumid on väikesed ja müra kostub ühest ruumist teise, niisiis on raske kuulda meie õpetajaid. Me loodame, et varsti saame me ehitada oma linnaossa kiriku, kus me saaksime teenida Jumalat sobivalt vaikeses ümbruses.

Jutustaja: Meie tänane annetus aitab ehitada kiriku Kivu järve äärde paljudele adventistidele, kes seal elavad.

David: Ka mina elan Ruandas. Praegu elab minu perekond Butares, kus asub üks rahvusülikoolidest. Sajad adventistid käivad selles ülikoolis, kuid meil ei ole kirikut, kus hingamispäeviti koos käia. Meie perekonnad peavad jumalateenistusi avatud spordistaadionil.

Kujutlege istumist spordiväljaku pinkidel. Nende kohal on metallkatus, mis hoiab talvel vihma eest, kuid võimendab suvist kuumust. Kui ülikoolil on laupäeval kavas mingi spordiüritus, peame meie oma jumalateenistuse ära jätma või püüdma leida kohtumiseks teise koha. Meie jumalateenistuste ajal juhtub tihti, et töölised niidavad muru või teevad muid töid maa-alal või staadionil. Mõnikord töölised peatuvad ja kuulavad meie piiblitundi, kuid teinekord jätkavad oma tööd.

Meie koguduses on 500 liiget, kuid ikka pole meil veel kirikut. Osa tänasest annetusest aitab ehitada kiriku, kus me saaksime jumalateenistusi pidada ning kuhu saame kutsuda sõpru, kellele rääkida oma usust.

Jutustaja: Nüüd kohtume Chantaliga, õpilasega adventkoolist Ruandas.

Chantal: Mina olen pärit adventperekonnast. Ma olen õnnelik, et isa sai mind panna adventkooli õppima. Mulle meeldivad sealsed õpetajad ja kristlik õhkkond. Ma tänan iga päeva Jumalat, et Ta juhatab mind siia kooli.

Aga meie koolilinnakus on üks probleem. Koolis on tüdrukuid palju rohkem kui poisse ning tüdrukute ühiselamu on ülerahvastatud. Ning veel paljud tüdrukud tahaksid siia kooli tulla, kuid ei saa, sest nende jaoks pole ruumi. Enamikus tubades on 8-10 tüdrukut ja suuremates isegi 20 tüdrukut, kes kõik magavad, laulavad ja õpivad koos. Võite ette kujutada, milline müra see on! On raske sellises olukorras õppida.

Tänane annetus aitab ehitada uue tüdrukute ühiselamu minu kooli jaoks. Oleks imetore, kui saaks õppida ja palvetada rahulikumas keskkonnas!

Jutustaja: Kas te suudate kujutleda, et jagate väikest tuba 20 või isegi 10 inimesega? Need tüdrukud vajavad abi!

Me oleme külastanud Lääne-Aafrikat ja Kesk-Aafrikat. Nüüd lähme külla Aafrika idaranniku saartele. Kaks saarerahvast, kes saavad osa meie tänasest annetusest, elavad Seišellidel ja Komooridel. Sylvia räägib meile pisut oma kodust Seišellidel.

Sylvia: Mina elan Seišellide saarestiku peasaarel. Minu ema läks korra adventkirikusse ja mina läksin temaga kaasa. Seal kuulsime me Askeldajate seltsist ja mu ema lubas sellega ühineda. Ema ise ei käi enam kirikus, kuid mina tulen ikka Askeldajate juurde. Minu sõbrad Askeldajate seltsist kutsusid mind hingamispäevakooli. Nüüd käin ma kirikus igal nädalal nagu teised Askeldajad. Ma tahan Jeesusest kõike teada. Minu lemmikosa hingamispäevakoolist on õppetükitund.

Naabersaarel elavad ainult mõned adventistid. Me soovime ehitada palvela ja Parema Elu keskuse, kuhu inimesed saaksid tulla õppima, kuidas elada tervislikumalt. Siis saavad õpetajad kutsuda neid jumalateenistustele rohkem Jumalast teada saama. Varsti võime seal avada hingamispäevakooli filiaali ning poisid ja tüdrukud saaksid õppida Jeesusest nagu mina praegu. Mina annan suure annetuse, et me saaksime selle palvela ehitada. Ma tahan, et selle saare lapsed oleksid Jeesuse tulekuks valmis.

Jutustaja: Meie viimane külaline on Ahmad. Ta elab Komoori saarestikus Mayotte saarel. Peaaegu kõik selle saare elanikud on moslemid. Ahmad, kuidas sina Jeesust tundma õppisid?

Ahmad: Mul on sõber, kes kutsus mind endaga kaasa mingile üritusele kellegi kodus. Ma läksin ja avastasin, et see oli kristlaste koosolek. Me laulsime laule Jeesusest ja kuulasime lugusid Pühast Raamatust, Piiblist. Minu vanemad ei pane pahaks, et ma kristlikul koosolekul käin, niisiis lähen ma sinna, millal iganes saan. Seal on rõõmus ja rahulik olla. Kuid ruum, kus me koos käime, hakkab varsti ülerahvastatud saama.

Üks mees ütles, et meie saarele on plaanis ehitada väike kirik-palvela. Siis on meil ruumi kõigi jaoks, kes tulla soovivad. Ma loodan, et me saame oma palvela varsti. Siis saan ma kutsuda oma vanemad, et ka nemad Jeesust tundma õpiksid.

Jutustaja: Te olete kohtunud nelja erineva riigi noorte inimestega, kelle jumalateenistused toimuvad erinevates tingimustes. Üks noortest käib jumalateenistusel telgis, üks kontoriruumides, üks staadionil ja üks kodus, sest neil ei ole muud kohta koos käimiseks. Meie tänane annetus aitab ehitada kirikuid kõigile neile kogudustele ja tüdrukute ühiselamu Gitwe keskkoolile Ruandas. Kui sa täna annetasid, siis pea meeles, et me teeme sellega rohkem, kui ainult kirikute ja ühiselamu ehitamine; me ehitame elusid Kristuse jaoks. Meie annetus võib palju teha, kui Jumal seda õnnistab. Kui me täna oma annetuse toome, siis täna selle eest Jumalat.